

UZASADNIENIE

M. M. (1) oskarżony został oto, że

I. W okresie od stycznia 2008r. do 24 marca 2009r. w D., H., C. i innych miejscowościach na terenie województwa (...) i Polski, kierował zorganizowaną grupą przestępczą, w której skład wchodził ponadto: K. M. ps. (...), P. O. ps. (...), J. S., M. P. (1), K. C. ps. (...), D. P., P. Ł. ps. (...) i B. S. ps. (...) mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów osobowych, a następnie przerabianie ich pól numerycznych i legalizowanie tych pojazdów w urzędach komunikacji w celu dalszej ich sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk.

II. W okresie od stycznia 2008r. do 24 marca 2009r. w D., H., C. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z K. M. ps. (...) oraz P. O. ps. (...), w różnych kombinacjach osobowych, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygnaturze IIK 280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., pokonując zabezpieczenia pojazdów i wyłamując zamki, a następnie wmontowując własny moduł elektroniczny i przy użyciu dorobionego kluczyka, dokonał kradzieży, bądź usiłował dokonać w ten sam sposób kradzieży co najmniej 57 samochodów osobowych o łącznej wartości 1.340.998,65 zł., które następnie przekazywał J. S., D. P., M. P. (1), K. C. ps. (...) i B. S. ps. (...) w celu przerobienia w nich numerów nadwozia i silnika, w celu ich dalszej odsprzedaży, i tak: [były to zdarzenia opisane w pkt II od 1 do 57 części historycznej wyroku],

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 275 § 1 kk, i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

III. W dniu 16 kwietnia 2008r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r. doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w 17 stycznia 2008r. we Francji kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr VIN (...) o wartości 25.000 zł. na szkodę F. S., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je w dniu 18 marca 2008r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudzając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...),

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

IV. W dniu 18 czerwca 2008r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r. doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 32.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy 16/ 17 kwietnia 2008r. w P. kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr VIN (...) o wartości 32.000 zł. na szkodę A. i A. S. (1) oraz (...) Bank SA O/J., w którym następnie zostały przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 28 listopada 2007r. w G. za kwotę 7.000 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 28 kwietnia

2008r. przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

V. W dniu 07 listopada 2008r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu uzyskania dowodu rejestracyjnego na pojazd V. (...), przedłożył urzędnikowi Starostwa Powiatowego dokumenty od zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008r. za kwotę 600 Euro (co najmniej 1987,20zł.) pojazdu powypadkowego o nr VIN: (...), o nr rej. (...), przez co świadomie wprowadził go błąd co do okoliczności mającej znaczenie prawne i w ten sposób wyłudził poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 272 kk.

VI. W dniu 14 listopada 2008r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r. doprowadził M. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 16/17 października 2008r. w D. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), o nr VIN: (...), o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę A. W. (1), w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego dnia 26 sierpnia 2008r. na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 1.986 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je najpóźniej do dnia 03 listopada 2008r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

VII. W dniu 30 stycznia 2009r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., doprowadził K. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.300 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 26/27 listopada 2008r. w G. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...) o wartości 29.800 zł. na szkodę G. S., w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008r. na terenie Niemiec co najmniej za kwotę 3.972 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je w dniu 16 stycznia 2009r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

VIII. W dniu 07 lutego 2009r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., doprowadził J. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 07/08 kwietnia 2008r.

w Ś. kradzieży samochodu S. (...) o nr rej. (...), o nr VIN (...) o wartości 40.000 zł, na szkodę R. G., w którym następnie, przez inne ustalone osoby zostały przerobione znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 11 kwietnia 2008r. w C. za kwotę 6.000 zł. od M. W., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji w dniu 28 kwietnia 2008r. przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

IX. W nieustalonym czasie i miejscu, ale najpóźniej do 07 lutego 2009r., w celu użycia za autentyczny, podrobił na umowie kupna - sprzedaży samochodu S. (...) o nr rej. (...) z dnia 07 lutego 2009r. zawartej w C. pomiędzy Z. M. (sprzedającym), a J. R. (kupującym) znajdujący się w pozycji „podpis sprzedającego” - podpis o treści (...)

tj. o przestępstwo z art. 270 § 1 kk.

X. W dniu 10 lutego 2009r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...), o nr VIN (...) o wartości 47.239,63 zł., pochodzący z dokonanej w nocy z 27/28 grudnia 2008r. w D. kradzieży na szkodę A. S. (2), w którym następnie, przez inne ustalone osoby przerobione zostały znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008r. na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 6.289 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 16 stycznia 2009r. przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

XI. W dniu 27 lutego 2009r. w C., dokonując rejestracji samochodu osobowego A. (...) o nr rej. (...), przedłożył pracownikowi Starostwa Powiatowego w C. upoważnionego do zarejestrowania pojazdu wniosek i kartę informacyjną dot. w/w pojazdu, na których to dokumentach zostały podrobione podpisy w pozycji „podpis właściciela pojazdu o treści (...)

tj. o przestępstwo z art. 272 kk.

XII. W dniu 12 marca 2009r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu uzyskania dowodu rejestracyjnego na pojazd V. (...), przedłożył urzędnikowi Starostwa Powiatowego dokumenty od zakupionego w dniu 09 grudnia 2008r. za kwotę 1.100 Euro (co najmniej 4325,53zł) pojazdu powypadkowego o nr VIN: (...), o nr rej. (...), przez co świadomie wprowadził go błąd co do okoliczności mającej znaczenie prawne i w ten sposób wyłudził poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 272 kk.

XIII. W dniu 20 marca 2009r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., doprowadził M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 29.300 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu

i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 14/15 maja 2008r. w C. kradzieży samochodu V. (...) nr rej. (...)BB, nr (...), o wartości 40.000 zł. na szkodę E. S., w którym następnie, przez inne ustalone osoby przerobione zostały znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...), zakupionego w dniu 14 lipca 2008r. na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 11.375 zł. oraz wykorzystana do wmontowania skrzynia biegów pochodząca z dokonanej w nocy z 03/04 listopada 2008r. w C. kradzieży z włamaniem do samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), o wartości 26.000 zł. na szkodę M. G. (1), a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, przedłożył je w dniu 17 grudnia 2008r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

XIV. W dniu 24 marca 2009r. w C., wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii posiadał środek psychotropowy w postaci 0,98 gram amfetaminy

tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii.

K. M. oskarżony został o to, że

XV. W okresie od stycznia 2008r. do 24 marca 2009r. w D., H., C. i innych miejscowościach na terenie Polski, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. M. (1) ps. (...), w której skład wchodził ponadto: P. O. ps. (...), J. S., M. P. (1), K. C. ps. (...), D. P., P. Ł. ps. (...) i B. S. ps. (...):” mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów osobowych, a następnie przerabianie ich pól numerycznych i legalizowanie tych pojazdów w urzędach komunikacji w celu ich dalszej sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

XVI. W okresie od stycznia 2008r. do 24 marca 2009r. w D. H., C. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) ps. (...) oraz P. O. ps. (...), w różnych kombinacjach osobowych, pokonując zabezpieczenia pojazdów i wyłamując zamki, a następnie wmontowując własny moduł elektroniczny i przy użyciu dorobionego kluczyka, dokonał kradzieży, bądź usiłował dokonać w ten sam sposób kradzieży co najmniej 58 samochodów osobowych o łącznej wartości 1.356.998,65 zł., które następnie przekazywał J. S., D. P., M. P. (1), K. C. ps. (...) i B. S. ps. (...) w celu przerobienia w nich numerów nadwozia i silnika, w celu ich dalszej odsprzedaży, i tak: [były to zdarzenia opisane w pkt XVI od 1 do 58 części historycznej wyroku],

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk, art. 13 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk

XVII. W dniu 16 kwietnia 2008r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r. doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 25.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w 17 stycznia 2008r. we Francji kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr VIN (...) o wartości 25.000 zł. na szkodę F. S., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je w dniu 18 marca 2008r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

XVIII. W dniu 18 czerwca 2008r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r. doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 32.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy 16/17 kwietnia 2008r. w P. kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr VIN (...) o wartości 32.000 zł. na szkodę A. i A. S. (1) oraz (...) Bank SA O/J., w którym następnie zostały przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 28 listopada 2007r. w G. za kwotę 7.000 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 28 kwietnia 2008r. przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

XIX. W dniu 07 listopada 2008r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu uzyskania dowodu rejestracyjnego na pojazd V. (...), przedłożył urzędnikowi Starostwa Powiatowego dokumenty od zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008r. za kwotę 600 Euro (co najmniej 1987,20zł.) pojazdu powypadkowego o nr VIN: (...), o nr rej. (...), przez co świadomie wprowadził go błąd co do okoliczności mającej znaczenie prawne i w ten sposób wyłudził poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 272 kk.

XX. W dniu 14 listopada 2008r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r. doprowadził M. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 16/17 października 2008r. w D. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) 17, o nr VIN: (...), o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę A. W. (1), w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego dnia 26 sierpnia 2008r. na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 1.986 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je najpóźniej do dnia 03 listopada 2008r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

XXI. W dniu 30 stycznia 2009r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r. doprowadził K. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.300 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 26/27 listopada 2008r. w G. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej (...), nr VIN (...) o wartości 29.800 zł. na szkodę G. S., w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008r. na terenie Niemiec co najmniej za kwotę 3.972 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył

je w dniu 16 stycznia 2009r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

XXII. W dniu 07 lutego 2009r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., doprowadził J. R. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 26.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 07/08 kwietnia 2008r. w Ś. kradzieży samochodu S. (...) o nr rej. (...), o nr VIN (...) o wartości 40.000 zł, na szkodę R. G., w którym następnie, przez inne ustalone osoby zostały przerobione znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 11 kwietnia 2008r. w C. za kwotę 6.000 zł. od M. W., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji w dniu 28 kwietnia 2008r. przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

XXIII. W dniu 10 lutego 2009r. w K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu samochód osobowy V. (...) o nr rej. (...), o nr VIN (...) o wartości 47.239,63 zł., pochodzący z dokonanej w nocy z 27/28 grudnia 2008r. w D. kradzieży na szkodę A. S. (2), w którym następnie, przez inne ustalone osoby przerobione zostały znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008r. na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 6.289 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 16 stycznia 2009r. przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

XXIV. W dniu 12 marca 2009r. w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu uzyskania dowodu rejestracyjnego na pojazd V. (...), przedłożył urzędnikowi Starostwa Powiatowego dokumenty od zakupionego w dniu 09 grudnia 2008r. za kwotę 1.100 Euro (co najmniej 4325,53zł) pojazdu powypadkowego o nr VIN: (...), o nr rej. (...), przez co świadomie wprowadził go w błąd co do okoliczności mającej znaczenie prawne i w ten sposób wyłudził poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 272 kk.

XXV. W dniu 20 marca 2009r. w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006r. do 05 grudnia 2007r. za przestępstwo podobne orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K280/03 z dnia 29 kwietnia 2005r., doprowadził M. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 29.300 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 14/15 maja 2008r. w C. kradzieży samochodu V. (...), nr VIN (...), o wartości 40.000 zł. na szkodę E. S., w którym następnie, przez inne ustalone osoby przerobione zostały znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...), zakupionego w dniu 14 lipca 2008r. na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 11.375 zł. oraz wykorzystana do

wmontowania skrzynia biegów pochodząca z dokonanej w nocy z 03/04 listopada 2008r. w C. kradzieży z włamaniem do samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), o wartości 26.000 zł. na szkodę M. G. (1), a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, przedłożył je w dniu 17 grudnia 2008r. urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...)

tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

K. C. oskarżony został o to, że:

XXVIII. W okresie od stycznia 2008r. do 24 marca 2009r. w F., brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. M. (1) ps. (...), w której skład wchodził ponadto: K. M. ps. (...), P. O. ps. (...), M. P. (1), J. S., D. P. ps. (...), P. Ł. i B. S. ps. (...), mającej na celu dokonywanie kradzieży poprzez włamanie samochodów osobowych, następnie przerabianie ich pól numerycznych i legalizowanie tych pojazdów w urzędach komunikacji w celu dalszej ich sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

XXIX. W dniu 15 stycznia 2009r. w F., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu przyjął od M. M. (1) i pomógł w ukryciu 2 samochody osobowe o łącznej wartości 40.000 zł. wiedząc, że zostały one uzyskane za pomocą czynu zabronionego, i tak:

1. samochód osobowy V. (...) nr rej. (...) o wartości 20.000 zł., do którego w nocy z 13/14 stycznia 2009r. dokonano włamania, a następnie kradzieży na szkodę S. i M. T.;
2. samochód osobowy V. (...) nr rej. (...) o wartości 20.000 zł., do którego w nocy z 13/14 stycznia 2009r. dokonano włamania, a następnie kradzieży na szkodę M. O. (2) i R. K. (1)

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

M. P. (1) oskarżony został o to, że:

XXX. W okresie od stycznia 2008r. do 06 grudnia 2008r. w C. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez M. M. (1) ps. (...), w której skład wchodził ponadto: K. M. ps. (...), P. O. ps. (...), J. S., K. C. ps. (...), D. P., P. Ł. ps. (...) i B. S. ps. (...) mającej na celu dokonywanie kradzieży samochodów osobowych, następnie przerabianie ich pól numerycznych i legalizowanie tych pojazdów w urzędach komunikacji w celu dalszej ich sprzedaży

tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk.

XXXI. W okresie od 06 października 2008r. do 06 grudnia 2008r. w N., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, przyjął od M. M. (1), K. M. i P. O., a następnie przechowywał silnik pochodzący od samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o nr VIN (...) o wartości 26.000 zł. stanowiący własność R. i P. U. wiedząc, że pochodzi on z czynu zabronionego dokonanego w nocy z 05/06 grudnia 2008r.

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 12 kk.

Sąd Okręgowy w Poznaniu, po rozpoznaniu przytoczonego oskarżenia, ***wyrokiem z dnia 18 grudnia 2018 r.*** w sprawie o ***sygn. akt III K 149/10***, orzekł w ten sposób, że:

1. Oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie I tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 258 § 3 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 3 kk wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności.

2. Oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego tego, że w okresie od stycznia 2008 roku do 24 marca 2009 roku w D., H., C. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, sam lub wspólnie i w porozumieniu z K. M. oraz inną ustaloną osobą, w różnych konfiguracjach osobowych, w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006 roku do 5 grudnia 2007 roku za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sadu Rejonowego w Chodzieży sygn. akt II K 280/03 z dnia 29 kwietnia 2005 roku, pokonując zabezpieczenia pojazdów i wylamując zamki, a następnie wmontowując własny moduł elektroniczny i przy użyciu dorobionego kluczyka, dokonał kradzieży, bądź usiłował dokonać kradzieży co najmniej 42 samochodów osobowych, które następnie przekazywał innym osobom w celu przerobienia w nich numerów nadwozia i silnika, w celu ich dalszej odsprzedaży i tak:

- w nocy z 1 na 2 stycznia 2008 roku w W., usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości co najmniej 29.000 zł. w ten sposób, że przy pomocy nieustalonego narzędzia wylamał wkładkę zamka drzwi od strony kierowcy, a następnie dostał się do wnętrza, gdzie uszkodził stacyjkę pojazdu powodując w ten sposób straty o wartości 1.000 zł. na szkodę J. K., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w nocy z 1 na 2 stycznia 2008 roku w W., dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł. na szkodę I. i P. R.;

- w nocy z 1 na 2 stycznia 2008 roku w P., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł. i kradzieży z wnętrza pojazdu karty bankomatowej (...), prawa jazdy i dowodu osobistego na nazwisko K. K. (1), a także dowodów rejestracyjnych od w/w pojazdu oraz samochodu ciężarowego (...), łącznej wartości 22.000 zł. na szkodę K. K. (1);

- w nocy z 3 na 4 stycznia 2008 roku w W., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł. na szkodę A. M. (1);

- w nocy 4 stycznia 2008 roku w K. W.. dokonał kradzieży samochodu osobowego A. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. na szkodę M. R.;

- w nocy 4 stycznia 2008 roku w W., dokonał kradzieży samochodu osobowego A. (...) o nr rej. (...) o wartości 38.000 zł. na szkodę K. K. (2);

- w nocy z 7 na 8 lutego 2008 roku w P., usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości co najmniej 22.000 zł. w ten sposób, że przy pomocy nieustalonego narzędzia wylamał wkładki zamków drzwi przednich lewych od strony kierowcy oraz w klapie bagażnika, po czym dostał się do wnętrza, gdzie rozerwał obudowę kolumny kierowniczej, osłonę maskującą lewą stronę kokpitu, obudowę dźwigni zmiany biegów oraz osłonę słupka przedniego, a następnie dokonał kradzieży mienia w postaci dwóch wkładów lusterek zewnętrznych oraz czterech oryginalnych kołpaków z logo firmy powodując w ten sposób uszkodzenia o wartości 5.000 zł. na szkodę P. i M. G. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w nocy z 7 na 8 lutego 2008 roku w P., dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 24.500 zł. na szkodę M. i W. N. oraz (...) Bank SA O/J.;

- w nocy z 19 na 20 lutego 2008 roku w W., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł. na szkodę K. i A. P.;

- w nocy z 17 na 18 marca 2008 roku w P., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. wraz z radioodtworaczem (...) bez panela o wartości co najmniej 1.000 zł., skrzynią basową firmy (...) i wzmacniaczem łącznej wartości 32.000 zł. na szkodę M. L.;

- w nocy z 17 na 18 marca 2008 roku we W., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 21.360 zł. wraz z fotelikiem dla dziecka nieustalonej wartości na szkodę R. K. (2);

- w zakresie czynu opisanego w punkcie II zdarzenie 15 i punkcie IV części wstępnej wyroku ustala, że w nocy z 16 na 17 kwietnia 2008 roku w P., wspólnie i w porozumieniu z K. M. dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 zł. na szkodę (...) Bank SA O/J., a nadto kradzieży 4 segregatorów z dokumentacją za 2007r. firmy (...) oraz 2 strojów do pływania na desce o wartości 850 zł., trapezu damskiego siodełkowego o wartości 850 zł., pokrowca na deskę o wartości 600 zł. i okularów korekcyjnych o wartości 500 zł., łącznej wartości 34.800 zł. na szkodę A. i A. S. (1) oraz (...) Bank SA O/J., a następnie w dniu 18 czerwca 2008 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 32.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy 16/ 17 kwietnia 2008 roku w P. kradzieży samochód osobowy S. (...), w którym następnie zostały przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 28 listopada 2007 roku w G. za kwotę 7.000 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 28 kwietnia 2008 roku przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie IV części wstępnej wyroku stanowi czyn współukarany następczy;

- w nocy z 21 na 22 lipca 2008 roku w P., dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...), o wartości 40.000 zł. na szkodę M. S.;

- w nocy z 31 lipca na 1 sierpnia 2008 roku w Z., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł. wraz radiem (...), dwoma fotelikami dziecięcymi i fotelem od samochodu osobowego V. (...) o nieustalonej wartości na szkodę A. W. (2);

- w nocy z 10 na 11 sierpnia 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z K. M. dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 37.000 zł. na szkodę I. Ł.;

- w nocy 13 sierpnia 2008 roku w S., dokonał kradzieży samochodu osobowego A. (...) o nr rej. (...) o wartości 20.000 zł. na szkodę P. K.;

- w nocy 13 sierpnia 2008 roku w U., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 zł. na szkodę I. Z.;

- w nocy z 14 na 15 października 2008 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. na szkodę S. K.;

- w zakresie czynu opisanego w punkcie II zdarzenie 33 i punktu VI części wstępnej wyroku ustala, że w nocy z 16 na 17 października 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...), VIN: (...) o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę A. W. (1), a następnie w dniu 14 listopada 2008 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 16 na 17 października 2008r. w D. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) 17, o nr VIN: (...), o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę A. W. (1), w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego dnia 26 sierpnia 2008 roku na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 1.986 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od

tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je najpóźniej do dnia 3 listopada 2008 roku urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie VI stanowi czyn współukarany następczy;

- w dniu 17 października 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) nr rej. (...): (...) o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę R. B.;

- w nocy z 21 na 22 października 2008 roku w R., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł. na szkodę P. W.;

- w nocy z 21 na 22 października 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000 zł. na szkodę M. i M. K. (1), a także znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów w postaci: radioodtwarzacza (...) wartości 750 zł., portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 180 zł., dowodu osobistego, prawa jazdy i karty bankomatowej (...) na nazwisko M. K. (2), dowodu rejestracyjnego od w/w pojazdu łącznej wartości 16.930 zł. na szkodę M. i M. K. (1);

- w nocy z 3 na 4 listopada 2008 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł. na szkodę D. i M. G. (1) oraz (...) Bank S.A w G.;

- w nocy z 6 na 7 listopada 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z K. M., usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim uszkodzeniu nieustalonym narzędziem zamka drzwi od strony kierowcy dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał uszkodzenia stacyjki oraz komputera sterującego w/w pojazdu powodując w ten sposób straty w kwocie 1.000 zł. na szkodę A. W. (3), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w nocy z 6 na 7 listopada 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 18.000 zł. wraz z zawartością w postaci kurtki męskiej, telefonu komórkowego S. (...) wartości 300 zł., fotelikiem dziecięcym o wartości 800 zł., radioodtwarzaczem Pioneer o wartości 400 zł., płytami CD, kosmetykami samochodowymi i narzędziami budowlanymi o wartości 200 zł., łącznej wartości 19.700 zł. na szkodę R. W.;

- w dniu 15 listopada 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), VIN: (...) o wartości co najmniej 32.000 zł. na szkodę S. S.;

- w zakresie czynu opisanego w punkcie II zdarzenie 41 i punkcie VII części wstępnej wyroku ustala, że w nocy z 26 na 27 listopada 2008 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 29.800 zł. na szkodę G. S., a następnie dnia 30 stycznia 2009 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M., doprowadził K. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.300 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 26 na 27 listopada 2008 roku w G. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...) o wartości 29.800 zł. na szkodę G. S., w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008 roku na terenie Niemiec co najmniej za kwotę 3.972 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je w dniu 16 stycznia 2009 roku urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie VII stanowi czyn współukarany następczy;

- w nocy z 26 na 27 listopada 2008 roku w O., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 40.000 zł. wraz z dowodem rejestracyjnym od w/w pojazdu, nawigacją P. M. wartości 2.000 zł., (...) wartości 1.000 zł., lornetką M. pod statyw wartości 1.700 zł. łącznej wartości 44.700 zł na szkodę M. U.;

- w nocy z 5 na 6 grudnia 2008 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 24.000 zł. na szkodę T. K. (1);

- w nocy z 5 na 6 grudnia 2008 roku w P., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł. na szkodę R. i P. U.;

- w zakresie czynu opisanego w punkcie II zdarzenie 45 i punkcie X części wstępnej wyroku ustala w nocy z 27 na 28 grudnia 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) nr rej. (...) o nr VIN: (...) o wartości co najmniej 11.514,84 Euro, co stanowi 47.239,63 zł. na szkodę A. S. (2), a następnie w dniu 10 lutego 2009 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z K. M. doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu ten pojazd, w którym następnie, przez inne ustalone osoby przerobione zostały znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008 roku na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 6.289 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 16 stycznia 2009 roku przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudżając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie X stanowi czyn współlukarany następczy;

- w nocy z 29 na 30 grudnia 2008 roku w S., dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. wraz z pompką do kół, podnośnikiem hydraulicznym i parasolem łącznej wartości 30.110 zł. na szkodę P. i J. M.;

- w nocy z 7 na 8 stycznia 2009 roku w T. P., wspólnie i w porozumieniu z K. M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł. na szkodę (...) Bank w O/ J. oraz P. B. (1) wraz z kartami płatniczymi (...) i (...) na nazwisko K. S.;

- w dniu 8 stycznia 2009 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 18.000 zł. na szkodę P. i W. M., wraz z zawartością fotelika dziecięcego G. o nieustalonej wartości na szkodę T. K. (2);

- w nocy z 13 na 14 stycznia 2009 roku we W., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł. na szkodę M. O. (2) i R. K. (1);

- w lutym 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem zamka drzwi i uszkadzając go, dostał się do wnętrza pojazdu, gdzie następnie uszkodził wkład stacyjki powodując w ten sposób straty w kwocie 100 zł. na szkodę D. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w lutym 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem drzwi od strony kierowcy dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał uszkodzenia stacyjki w/w pojazdu powodując w ten sposób straty w kwocie 450 zł. na szkodę A. B. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w lutym 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem drzwi od strony kierowcy dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał uszkodzenia stacyjki w/w pojazdu powodując w ten sposób straty w kwocie 400 zł. na szkodę D. D. (2) i A. M. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w nocy z 17 na 18 lutego 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 zł. na szkodę D. D. (2) i A. M. (2);

- w nocy z 26 na 27 lutego 2009 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...): (...) o wartości co najmniej 18.000 zł. oraz dowodu tożsamości o nr (...), prawa jazdy nr (...), laptopu A. (...) nr (...) o wartości co najmniej 2.000 zł. telefonu komórkowego (...) nr (...) wartości co najmniej 100 zł. oraz telefonu komórkowego (...) o nr (...) o wartości co najmniej 200 zł. co stanowi łączną wartość co najmniej 20.300 zł. na szkodę M. i J. B.;

- w nocy z 10 na 11 marca 2009 roku w H., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...): (...) o wartości co najmniej 19.500 zł. na szkodę A. A.;

- w nocy z 17 na 18 marca 2009 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z K. M. i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), VIN: (...) o wartości co najmniej 11.572,69 Euro co stanowi kwotę 52.439,33 zł. wraz z płytami CD, lampą do mocowania na czole oraz tenisówkami o wartości 150 Euro - 679,69 zł., co stanowi łączne straty w kwocie 53.119,02 zł. na szkodę G. M.;

tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. i za przestępstwo to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 279 § 1 kk wymierza mu **karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 300 (trzystu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

3. W zakresie czynu opisanego w punkcie II zdarzenie 14 i czynu opisanego w punkcie VIII części wstępnej wyroku, oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego tego, że w nieustalonym bliżej czasie, w kwietniu 2008 roku wspólnie i w porozumieniu z K. M. przekazał B. S., celem zbycia, samochód marki S. (...) nr rej. (...), o którym wiedział, że pochodzi z kradzieży dokonanej w nocy z 7 na 8 kwietnia 2008 roku na szkodę R. G., przy czym przestępstwa tego dokonał w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006 roku do 5 grudnia 2007 roku za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K 280/03 z dnia 29 kwietnia 2005 roku, tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

4. W zakresie czynu opisanego w punkcie II zdarzenie 50 oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego tego, że okresie między 14 a 16 stycznia 2009 roku, przekazał K. C., celem zbycia, samochód marki V. (...) nr rej. (...), o którym wiedział, że pochodzi z kradzieży dokonanej w nocy z 13 na 14 stycznia 2009 roku na szkodę S. i M. T., przy czym przestępstwa tego dokonał w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006 roku do 5 grudnia 2007 roku za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży o sygn. II K 280/03 z dnia 29 kwietnia 2005 roku, tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i uznaje, że czyny przypisane oskarżonemu M. M. (1) w punktach 3 i 4 stanowią ciąg przestępstw z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk **wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

5. Oskarżonego **M. M. (1) uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie III tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

6. Oskarżonego **M. M. (1) uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie V tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 272 kk.

7. Oskarżonego M. M. (1) uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie IX części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 270 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 270 § 1 kk wymierza mu **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności**.

8. Oskarżonego **M. M. (1) uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XI tj przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 272 kk.

9. Oskarżonego **M. M. (1) uznaje za** winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XII tj przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 272 kk i uznaje, że czyny przypisane oskarżonemu M. M. (1) w punktach 6, 8 i 9 stanowią ciąg przestępstw z art. 272 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 272 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu jedną **karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

10. Oskarżonego **M. M. (1) uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XIII tj przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk. i uznaje, że czyny przypisane oskarżonemu M. M. (1) w punktach 5 i 10 stanowią ciąg przestępstw z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierza mu jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

11. Oskarżonego **M. M. (1) uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XIV tj przestępstwa z art. 62 ust 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na podstawie art. 62 ust. 1 cyt. wyżej ustawy wymierza mu **karę 5 (pięciu) miesięcy pozbawienia wolności.**

12. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 § 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. łączy orzeczone wyżej w pkt. 1, 2, 4, 7, 9, 10 i 11 kary pozbawienia wolności oraz orzeczone w pkt. 2, 4 i 10 grzywny łączy i wymierza **oskarżonemu M. M. (1) karę łączną 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności** oraz grzywny w wysokości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

13. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu M. M. (1) w punkcie 12 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 24 marca 2009 roku do dnia 7 marca 2011 roku.

14. Oskarżonego **K. M. uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego w punkcie XV części wstępnej wyroku tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 258 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

15. Oskarżonego **K. M. uznaje za winnego** tego, że w okresie od marca 2008 roku do 24 marca 2009 roku w D., H., C. i innych miejscowościach na terenie Polski, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zorganizowanej grupie przestępczej, czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu, sam lub wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) oraz inną ustaloną osobą, w różnych konfiguracjach osobowych, pokonując zabezpieczenia pojazdów i wylamując zamki, a następnie wmontowując własny moduł elektroniczny i przy użyciu dorobionego kluczyka, dokonał kradzieży, bądź usiłował dokonać kradzieży co najmniej 39 samochodów osobowych, które następnie przekazywał innym osobom w celu przerobienia w nich numerów nadwozia i silnika, w celu ich dalszej odsprzedaży i tak:

- w nocy z 27 na 28 marca 2008 roku w Ś., dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 zł., w którym znajdował się fotelik dziecięcy, karta do parkowania dla niepełnosprawnych i legitymacja rencisty na nazwisko K. F., a także piłka do siatkówki, opakowanie od telefonu komórkowego S. (...) wraz z umową zakupu i kartą gwarancyjną na szkodę K. F.;

- w nocy z 27 na 28 marca 2008 roku w B., usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości co najmniej 12.000 zł. w ten sposób, że przy pomocy nieustalonego narzędzia podważył klamki przednich drzwi od strony kierowcy i pasażera uszkadzając ich zamki, a następnie dostał się do wnętrza pojazdu, gdzie dokonał uszkodzenia stacyjki wyświetlacza radioodtwarzacza poprzez rozlanie kwarcu oraz powyrywał kable instalacji elektrycznej powodując łączne straty w kwocie 1.000 zł. na szkodę A. B. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w zakresie czynu opisanego w punkcie XVI zdarzenie 15 i punkcie XVIII części wstępnej wyroku ustala, że w nocy z 16 na 17 kwietnia 2008 roku w P., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 32.000 zł. na szkodę (...) Bank SA O/J., a nadto kradzieży 4 segregatorów z dokumentacją za 2007r. firmy (...) oraz 2 strojów do pływania na desce o wartości 850 zł., trapezu damskiego siodełkowego o wartości 850 zł., pokrowca na deskę o wartości 600 zł. i okularów korekcyjnych o wartości 500 zł., łącznej wartości 34.800 zł. na szkodę A. i A. S. (1) oraz (...) Bank SA O/J., a następnie w dniu 18 czerwca 2008 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 32.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 16 na 17 kwietnia 2008 roku w P. kradzieży samochód osobowy S. (...), w którym następnie zostały przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 28 listopada 2007 roku w G. za kwotę 7.000 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 28 kwietnia 2008 roku przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudżając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie XVIII części wstępnej wyroku stanowi czyn współlukarany następczy;

- w nocy z 21 na 22 kwietnia 2008 roku w B., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 18.000 zł. na szkodę M. H.;

- w nocy 4 czerwca 2008 roku w M., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 29.500 zł. na szkodę (...) Bank SA O/J.;

- w nocy z 5 na 6 czerwca 2008 roku w W., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości co najmniej 35.000 zł. wraz z zawartością w postaci dwóch zestawów domofonów F. o wartości każdy po 600 zł. i siedziska dla dziecka o wartości co najmniej 40.00 zł., łącznej wartości 36.240 zł. na szkodę P. K.;

- w nocy z 9 na 10 czerwca 2008 roku w C., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości co najmniej 30.000 zł. z zawartością odzieży oraz i dokumentacji na szkodę I. i J. G.;

- w nocy z 12 na 13 czerwca 2008 roku w S., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł. na szkodę B. D.;

- w nocy z 15 na 16 czerwca 2008 roku w R., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.500 zł. na szkodę K. L.;

- w nocy z 16 na 17 czerwca 2008 roku w P., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł. na szkodę J. C.;

- w nocy z 18 na 19 czerwca 2008 roku w L., dokonał kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 23.000 zł. wraz z dyplomem ukończenia Akademii Obrony Narodowej oraz dokumentem ukończenia kursu (...) na szkodę D. K.;

- w nocy z 6 na 7 lipca 2008 roku w P., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. wraz z mieniem znajdującym się wewnątrz w postaci kawy J. i T., słodczy M. oraz 2 teczek - aktówek o wartości 750 zł. łącznej wartości 30.750 zł. na szkodę K. G. (2);

- w nocy z 10 na 11 sierpnia 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 37.000 zł. na szkodę I. Ł.;

- w nocy z 13 na 14 sierpnia 2008 roku w Ś., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 35.000 zł. na szkodę D. S.;

- w okresie od 3 do 5 września 2008 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000 zł. na szkodę B. W. oraz kradzieży z jego wnętrza dowodu osobistego, prawa jazdy, karty bibliotecznej, pływackiej i bankomatowej na nazwisko K. W.;
- w nocy z 6 na 7 października 2008 roku w R., dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł. na szkodę P. B. (2);
- w nocy z 14 na 15 października 2008 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. na szkodę S. K.;
- w zakresie czynu opisanego w punkcie XVI zdarzenie 34 i punktu XX części wstępnej wyroku ustala, że w nocy z 16 na 17 października 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...), VIN: (...) o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę A. W. (1), a następnie w dniu 14 listopada 2008 roku w C., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. O. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 16 na 17 października 2008 roku w D. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) 17, o nr VIN: (...), o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę A. W. (1), w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego dnia 26 sierpnia 2008 roku na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 1.986 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je najpóźniej do dnia 3 listopada 2008 roku urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudzając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie XX stanowi czy współukarany następczy;
- w dniu 17 października 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...): (...) o wartości co najmniej 15.000 zł. na szkodę R. B.;
- w nocy z 21 na 22 października 2008 roku w R., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł. na szkodę P. W.;
- w nocy z 21 na 22 października 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 16.000 zł. na szkodę M. i M. K. (1), a także znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów w postaci: radioodtwarzacza (...) wartości 750 zł., portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 180 zł., dowodu osobistego, prawa jazdy i karty bankomatowej (...) na nazwisko M. K. (2), dowodu rejestracyjnego od w/w pojazdu łącznej wartości 16.930 zł. na szkodę M. i M. K. (1);
- w nocy z 3 na 4 listopada 2008 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł. na szkodę D. i M. G. (1) oraz (...) Bank S.A w G.;
- w nocy z 6 na 7 listopada 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 22.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim uszkodzeniu nieustalonym narzędziem zamka drzwi od strony kierowcy dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał uszkodzenia stacyjki oraz komputera sterującego w/w pojazdu powodując w ten sposób straty w kwocie 1.000 zł. na szkodę A. W. (3), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;
- w nocy z 06 na 7 listopada 2008 roku w S., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 18.000 zł. wraz z zawartością w postaci kurtki męskiej, telefonu komórkowego S. (...) wartości 300 zł., fotelikiem dziecięcym o wartości 800 zł., radioodtwarzaczem Pioneer o wartości 400 zł., płytami CD, kosmetykami samochodowymi i narzędziami budowlanymi o wartości 200 zł., łącznej wartości 19.700 zł. na szkodę R. W.;

- w dniu 15 listopada 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), VIN: (...) o wartości co najmniej 32.000 zł. na szkodę S. S.;

- w zakresie czynu opisanego w punkcie XVI zdarzenie 42 i czynu opisanego w punkcie XXI części wstępnej wyroku ustala, że w nocy z 26 na 27 listopada 2008 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 29.800 zł. na szkodę G. S., a następnie dniu 30 stycznia 2009 roku w B., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1), doprowadził K. G. (1) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.300 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu pochodzący z dokonanej w nocy z 26 na 27 listopada 2008 roku w G. kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), nr VIN (...) o wartości 29.800 zł. na szkodę G. S., w którym zostały następnie przerobione przez inne ustalone osoby znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008 roku na terenie Niemiec co najmniej za kwotę 3.972 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji przedłożył je w dniu 16 stycznia 2009 roku urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie XXI stanowi czyn współlukarany następczy;

- w nocy z 26 na 27 listopada 2008 roku w O., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 40.000 zł. wraz z dowodem rejestracyjnym od w/w pojazdu, nawigacją P. M. wartości 2.000 zł., (...) wartości 1.000 zł., lornetką M. pod statyw wartości 1.700 zł. łącznej wartości 44.700 zł. na szkodę M. U.;

- w nocy z 05 na 6 grudnia 2008 roku w C., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 24.000 zł. na szkodę T. K. (1);

- w nocy z 5 na 6 grudnia 2008 roku w P., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 26.000 zł. na szkodę R. i P. U.;

- w zakresie czynu opisanego w punkcie XVI zdarzenie 46 i punkcie XXIII części wstępnej wyroku ustala w nocy z 27 na 28 grudnia 2008 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) nr rej. (...) o nr VIN: (...) o wartości co najmniej 11.514,84 Euro, co stanowi 47.239,63 zł. na szkodę A. S. (2), a następnie w dniu 10 lutego 2009 roku w K., działając wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) doprowadził T. W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 35.000 zł. poprzez wprowadzenie go w błąd co do legalności pochodzenia pojazdu i posiadania prawa jego własności w ten sposób, że zbył mu ten pojazd, w którym następnie, przez inne ustalone osoby przerobione zostały znaki identyfikacyjne pochodzące z uszkodzonego samochodu tej samej marki o nr VIN (...) zakupionego w dniu 26 sierpnia 2008 roku na terenie Niemiec za kwotę co najmniej 6.289 zł., a następnie wykorzystując dokumenty od tego pojazdu, w celu dokonania jego rejestracji, w dniu 16 stycznia 2009 roku przedłożył je urzędnikowi Starostwa Powiatowego w C. wyłudając w ten sposób poświadczenie nieprawdy w dokumencie w postaci dowodu rejestracyjnego serii (...), przy czym zdarzenie opisane w punkcie XXIII stanowi czyn współlukarany następczy;

- w nocy z 7 na 8 stycznia 2009 roku w T. P., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 25.000 zł. na szkodę (...) Bank w O/ J. oraz P. B. (1) wraz z kartami płatniczymi (...) i (...) na nazwisko K. S.;

- w dniu 8 stycznia 2009 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 18.000 zł. na szkodę P. i W. M., wraz z zawartością fotelika dziecięcego G. o nieustalonej wartości na szkodę T. K. (2);

- w lutym 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego S. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim otwarciu nieustalonym

narzędziem zamka drzwi i uszkadzając go, dostał się do wnętrza pojazdu, gdzie następnie uszkodził wkład stacyjki powodując w ten sposób straty w kwocie 100 zł. na szkodę D. M., lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w lutym 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 30.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem drzwi od strony kierowcy dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał uszkodzenia stacyjki w/w pojazdu powodując w ten sposób straty w kwocie 450 zł. na szkodę A. B. (1), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w lutym 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, usiłował dokonać kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 zł. w ten sposób, że po uprzednim otwarciu nieustalonym narzędziem drzwi od strony kierowcy dostał się do jego wnętrza, a następnie dokonał uszkodzenia stacyjki w/w pojazdu powodując w ten sposób straty w kwocie 400 zł. na szkodę D. D. (2) i A. M. (2), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zabezpieczenia pojazdu;

- w nocy z 17 na 18 lutego 2009 roku w G., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...) o wartości 15.000 zł. na szkodę D. D. (2) i A. M. (2);

- w nocy z 26 na 27 lutego 2009 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...): (...) o wartości co najmniej 18.000 zł. oraz dowodu tożsamości o nr (...), prawa jazdy nr (...), laptopa A. (...) nr (...) o wartości co najmniej 2.000 zł. telefonu komórkowego (...) nr (...) wartości co najmniej 100 zł. oraz telefonu komórkowego (...) o nr (...) o wartości co najmniej 200 zł. co stanowi łączną wartość co najmniej 20.300 zł. na szkodę M. i J. B.;

- w nocy z 10 na 11 marca 2009 roku w H., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...): (...) o wartości co najmniej 19.500 zł. na szkodę A. A.;

- w nocy z 17 na 18 marca 2009 roku w D., wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) i inną ustaloną osobą, dokonał kradzieży samochodu osobowego V. (...) o nr rej. (...), VIN: (...) o wartości co najmniej 11.572,69 Euro, co stanowi wartość 52.439,33 zł. wraz z płytami CD, lampą do mocowania na czole oraz tenisówkami wartości 150 Euro – 679,69 zł. na szkodę G. M.

tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk, art. 275 § 1 kk i art. 276 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk wymierza mu **karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

16. W zakresie czynu opisanego w punkcie XVI zdarzenie 14 i czynu opisanego w punkcie XXII części wstępnej wyroku, oskarżonego K. M. uznaje za winnego tego, że w nieustalonym bliżej czasie, w kwietniu 2009 roku wspólnie i w porozumieniu z M. M. (1) przekazał B. S., celem zbycia, samochód marki S. (...) nr rej. (...), o którym wiedział, że pochodzi z kradzieży dokonanej w nocy z 7 na 8 kwietnia 2008 roku na szkodę R. G., tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk. i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

17. Oskarżonego K. M. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XVII tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

18. Oskarżonego K. M. uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XIX tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 272 kk.

19. Oskarżonego **K. M. uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XXIV tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 272 kk uznając, że czyny opisane wyżej w punktach 18 i 19 stanowią ciąg przestępstw z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 272 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i za to na podstawie art. 272 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu jedną karę **3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności**.

20. Oskarżonego **K. M. uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XXV tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk uznając, że czyny opisane wyżej w punktach 17 i 20 stanowią ciąg przestępstw z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 291 § 1 kk i art. 272 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 11 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierza mu jedną karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

21. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k., art. 86 § 1 § 2 k.k. oraz art. 91 § 2 k.k. łączy orzeczone wyżej w pkt. 14, 15, 16, 19 i 20 kary pozbawienia wolności i łączy grzywny orzeczone w pkt. 15, 16 i 20 i wymierza **oskarżonemu K. M. karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności** oraz grzywnę w wysokości 170 (stu siedemdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

22. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu K. M. w punkcie 21 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza mu okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 26 marca 2009 roku do dnia 7 marca 2011 roku.

[...]

28. Oskarżonego **K. C. uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XXVIII tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 258 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierza mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności**.

29. Oskarżonego **K. C. uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XXIX tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk z tą zmianą, iż przyjmuje, że oskarżony nie uczynił sobie z jego popełnienia stałego źródła dochodu i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza mu **karę 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**, a na podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

30. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wyżej w pkt. 28 i 29 kary pozbawienia wolności łączy i wymierza oskarżonemu **K. C. karę łączną 1 (jednego) roku i 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności**.

31. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 30 warunkowo **zawiesza oskarżonemu K. C. na okres 5 (pięciu) lat** tytułem próby, oddając go na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora sądowego.

32. Na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 45 § 1 kk orzeka przepadek korzyści majątkowej w kwocie 2.000 złotych uzyskanej w wyniku przestępstwa przypisanego w punkcie 28 wyroku.

33. Oskarżonego **M. P. (1) uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XXX tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 258 § 1 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 258 § 1 kk wymierza mu **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**.

34. Oskarżonego **M. P. (1) uznaje za winnego** popełnienia czynu opisanego wyżej w punkcie XXXI tj. przestępstwa z art. 4 § 1 kk w zw. z art. 291 § 1 kk w zw. z art. 65 § 1 kk z tą zmianą, iż ustala, że oskarżony nie uczynił sobie z jego popełnienia stałego źródła dochodu i że oskarżony przyjął w/w silnik nie wcześniej niż od 5 grudnia 2008 roku i za przestępstwo to na podstawie art. 291 § 1 kk wymierza mu **karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności**, a na

podstawie art. 33 § 1, 2 i 3 kk karę grzywny w wysokości 25 (dwudziestu pięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda.

35. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wyżej w pkt. 33 i 34 kary pozbawienia wolności łączy i wymierza **oskarżonemu M. P. (1) karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.**

36. Na podstawie art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 i § 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie 35 **warunkowo zawieszają oskarżonemu M. P. (1) na okres 2 (dwóch) lat** tytułem próby, oddając go na podstawie art. 73 § 1 k.k. pod dozór kuratora sądowego.

Opisywanym wyrokiem rozstrzygnięto także kwestię odpowiedzialności karnej piątego oskarżonego w sprawie, jak również orzeczono w przedmiocie **obowiązku naprawienia szkody**, który nałożono na **oskarżonych M. M. (1) K. M. w pkt 37** części rozstrzygającej wyroku, zobowiązując:

a. oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 2 (pkt II zdarzenie 28 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 20.000 (dwudziestu tysięcy) złotych na rzecz P. K. ,

b. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 36 i pkt XVI zdarzenie 37 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 17.700 (siedemnastu tysięcy siedmuset) złotych na rzecz M. i M. K. (3) ,

c. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 35 i pkt XVI zdarzenie 36 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 25.000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych na rzecz P. W.,

d. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 33 i punkt VI oraz pkt XVI zdarzenie 34 i punkt XX części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 14.000 (czternastu tysięcy) złotych na rzecz M. O. (1),

e. oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 2 (pkt II zdarzenie 29 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 15.000 (piętnastu tysięcy) złotych na rzecz I. Z. ,

f. oskarżonego K. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 16 (pkt XVI zdarzenie 30 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 6.800 (sześciu tysięcy ośmuset) złotych na rzecz D. S.,

g. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 37 i pkt XVI zdarzenie 38 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 25.000 (dwudziestu pięciu tysięcy) złotych na rzecz (...) S.A. z siedzibą w W.,

h. oskarżonego K. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 16 (pkt XVI zdarzenie 24 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 23.600 (dwudziestu trzech tysięcy sześciuset) złotych na rzecz (...) S.A. V. (...),

i. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 47 i pkt XVI zdarzenie 48 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 20.000 (dwudziestu tysięcy) złotych na rzecz (...) S.A. V. (...),

j. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 42 i pkt XVI zdarzenie 43 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 29.700 (dwudziestu dziewięciu tysięcy siedmuset) złotych na rzecz M. U.,

k. oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 2 (pkt II zdarzenie 5 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 30.000 (trzydziestu tysięcy) złotych na rzecz M. R.,

l. oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 2 (pkt II zdarzenie 8 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 24.300 (dwudziestu czterech tysięcy trzystu) złotych na rzecz (...) S.A. ,

m. Oskarżonego K. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 16 (pkt XVI zdarzenie 17 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 26.197 (dwudziestu sześciu tysięcy stu dziewięćdziesięciu siedmiu złotych) na rzecz (...) S.A.,

n. Oskarżonego K. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 16 (pkt XVI zdarzenie 22 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 20.000 (dwudziestu tysięcy złotych) na rzecz (...) S.A.,

o. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 27 i pkt XVI zdarzenie 27 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 32.100 (trzydziestu dwóch tysięcy stu) złotych na rzecz (...) S.A.,

p. Oskarżonego K. M. do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 16 (pkt XVI zdarzenie 30 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 22.000 (dwudziestu dwóch tysięcy złotych) na rzecz (...) S.A.,

q. oskarżonych M. M. (1) i K. M. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punktach odpowiednio 2 i 16 (pkt II zdarzenie 38 i pkt XVI zdarzenie 39 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty (...)83 (tysiąca trzystu dziewięciu złotych 83/100) na rzecz (...) S.A.,

r. oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 2 (pkt II zdarzenie 46 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 30.300 (trzydziestu tysięcy) złotych na rzecz (...) S.A.,

s. oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 2 (pkt II zdarzenie 49 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 9.825 (dziewięciu tysięcy osmiuset dwudziestu pięciu) złotych na rzecz (...) S.A.,

t. oskarżonego M. M. (1) do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem wskazanym wyżej w punkcie 4 (pkt II zdarzenie 50 części wstępnej wyroku) poprzez uiszczenie kwoty 1.987, 37 (tysiąca dziewięćset osiemdziesięciu siedmiu złotych 37/100) na rzecz (...) S.A.

Nadto w **pkt 38** opisywanego wyroku, zwolniono oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, a na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 ze zmianami) nie wymierzono żadnemu z nich opłaty.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli obrońcy 4 oskarżonych oraz prokurator.

Obrońca oskarżonego M. M. (1), adwokat M. I., w swojej apelacji wyrok Sądu I instancji zaskarżyła w **całości**, zarzucając:

1) **obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 64 § 1 k.k.** poprzez jego błędne zastosowanie w realiach niniejszej sprawy, i przyjęcie że oskarżony działał warunkach recydywy zwykłej w sytuacji gdy kara wymierzona oskarżonemu wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży z dnia 29 kwietnia 2005 roku sprawie o sygn. akt II K 280/03 uległa zatarciu z mocy prawa, tym samym oskarżony w niniejszym postępowaniu miał status osoby niekaranej i nie mogło być mowy o przyjęciu, że działał on w warunkach recydywy, co w każdym razie powinno wpłynąć na wymiar kary;

2) **obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 19 ust. 1 pkt. 2 ustawy o Policji** poprzez oparcie sprawstwa i winy oskarżonego za popełnienie przestępstw z art. 279 § 1 kk na dowodach z kontroli operacyjnej polegającej na uzyskiwaniu i utrwalaniu treści rozmów w sytuacji gdy czyny z art. 279 k.k. i inne nie należą

do zamkniętego katalogu czynów zabronionych, w odniesieniu do których możliwe jest wykorzystanie dowodów z kontroli operacyjnej natomiast norma zawarta w art. 168a k.p.k. określająca, iż nie można dowodu uznać za niedopuszczalny wyłącznie na tej podstawie, że został uzyskany z naruszeniem przepisów postępowania lub za pomocą czynu zabronionego oraz norma art. 168b k.p.k. w zakresie w jakim zezwala na wykorzystania kontroli operacyjnej do ścigania przestępstw nie znajdujących się w katalogu określonym przez art. 19 ustawy o Policji, nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, co oznacza, że kontrola operacyjna była nielegalna i nie stanowi wartościowego dowodu w sprawie, a zatem niemożliwym jest wykorzystanie jej w niniejszym postępowaniu,

3) **błąd w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę orzeczenia o oskarżonego za czyn z art. 258 § 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przy czym, błąd ten w szczególności polegał na:

a) uznaniu za udowodnione, że oskarżony od stycznia 2008- marca 2009 kierował zorganizowaną grupą przestępczą mając na celu popełnienia przestępstw samochodowych, gdy tymczasem:

- nie zostało wykazane, że w tym okresie istniała grupa przestępcza o wspomnianym charakterze
- nie wykazano jaką rolę miał ewentualnie pełnić oskarżony w zorganizowanej grupie przestępczej oraz by oskarżony swą świadomością obejmował działanie jakiegokolwiek grupy przestępczej,
- nie wykazano i nie omówiono ponadto aby oskarżony miał świadomość działania w jej strukturach i by strukturom tym a także ewentualnej hierarchii takiej grup - był podporządkowany albo podporządkowywał sobie inne osoby,
- Sąd nie wskazał na czym miałyby polegać rzekoma trwałość struktur wykreowanej w ten sposób grupy,
- nie zostało wykazane, ani omówione przez Sąd aby poszczególne osoby wymieniane jako członkowie grupy przestępczej mieli świadomość wykonywania zadań zleconych na rzecz tej grupy oraz by w ogóle zadania na rzecz takiej grupy były przez kogokolwiek realizowane, egzekwowane i koordynowane,

b) braku wskazania ewentualnych różnic na tle przepisów o współsprawstwie oskarżonych w ramach popełnienia czynu z art. 279 kk oraz popełnienia tego przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej,

4) **naruszenie przepisów postępowania tj. art. 424 k.p.k., 410 k.p.k.** poprzez zaniechanie przedstawienia w treści pisemnych motywów wyroku, rozważań dotyczących istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności, przy czym rozważania te powinny dotyczyć istoty pojęcia zorganizowanej grupy przestępczej w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy a w szczególności w odniesieniu poszczególnych osób, czego Sąd I instancji zaniechał a to oznacza, że okoliczności nie były przedmiotem analizy przed wydaniem wyroku, a zatem zostały przez Sąd pominięte, przy czym doszło zarazem do obrazy art. 7 k.p.k., poprzez dowolną, a nie swobodną, sprzeczną z zasadami prawidłowe rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego ocenę głównych dowodów w sprawie tj. logowań z telefonów komórkowych masztach (...), gdzie często określenie pozycji telefonu w przestrzeni gęsto zabudowanej jest błędne, gdyż logowanie następuje do masztu o najsilniejszy sygnał, a nie do masztu najbliższego, ponadto same logowania nie mogą stanowić o popełnieniu przestępstwa, gdyż potrzebne do tego są inne dowody okoliczności, które te poszlaki połączą się i spowodują, iż bez żadnych budzących wątpliwości będzie możliwość przypisania oskarżonym zarzucanych czynów;

5) **naruszenie przepisów postępowania tj. art. 167 k.p.k.** poprzez nieprzeprowadzenie z urzędu wywiadu u operatora sieci komórkowej obsługujące numery telefonów typowanych jako telefony należące do oskarżonych, które, jednocześnie miały logować się w miejscach kradzieży poszczególnych pojazdów na okoliczność związaną z zasięgiem stacji bazowych (...), możliwością pokrywania się sygnału, możliwością przekazywania sygnałów pomiędzy stacjami bazowymi itp. w sytuacji gdy w odniesieniu do 35 zarzutów informacje dotyczące logowań stanowią jedyny dowód winy w oparciu o który doszło do skazania oskarżonego, co wymagało pogłębionej analizy technicznych aspektów przesyłania sygnału do masztów (...);

6) **błąd w ustaleniach faktycznych** przyjęty za podstawę orzeczenia mający wpływ na treść orzeczenia poprzez przyznanie waloru wiarygodności w pełni zeznań świadka P. O. na okoliczności, których ten świadek wiedzy nie miał bądź nie uczestniczył w zdarzeniach będących przedmiotem czynu zabronionego tj. kradzieży samochodów marek (S. (...), S. (...), V. (...), V. (...)) innych), a co więcej w swoich zeznaniach świadek nie jest w stanie przyporządkować samochodu do właściciela i zdarzenia wskazanego granicach zakreślonych przez akt oskarżenia, co oznacza że wątpliwym jest zindywidualizowanie pojazdów wskazywanych przez świadka i tym samym przyjęcie trafności typowania pojazdów dokonywanych przez Policję.

Podnosząc te zarzuty, apelująca obrońca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez **uniewinnienie oskarżonego** od zarzucanych mu czynów oraz zwolnienie w całości oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowaniu przed Sądem Odwoławczym, ewentualnie zaś o uchylenie wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego K. M., adwokat P. M. (1), w swojej apelacji wyrok Sądu I instancji zaskarżył w **całości**, zarzucając:

1. **obrazę przepisy prawa materialnego - art. 258 § 1 k.k.** poprzez :

- błędną interpretację przesłanek materialnych warunkujących byt w/w czynu zabronionego.
- niewłaściwe zastosowanie w/w przepisu prawa materialnego poprzez uznanie, iż elementy sprawcze dotyczące K. M. wypełniają znamiona ww. przestępstwa;

2. rażące **naruszenie prawa procesowego** mające wpływ na treść orzeczenia

- **art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k. oraz art.410 k.p.k.** poprzez jednostronną i dowolną ocenę materiału dowodowego, całkowicie sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniem wiedzy oraz doświadczenia życiowego; brak wszechstronnego zbadania wszystkich okoliczności sprawy; nie uwzględnienie okoliczności korzystnych dla oskarżonego, a także:

- rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K. M., poprzez przyjęcie, iż dopuścił się on kradzieży z włamaniem lub usiłował dokonać kradzieży części pojazdów przypisanych mu w punkcie 15 wyroku, tylko i wyłącznie na podstawie faktu, iż numer telefonu użytkowany przez oskarżonego logował się na stacjach (...) w czasokresie kradzieży, oraz w pobliżu jej miejsca; (**art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.**),

- rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, poprzez przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się kradzieży z włamaniem lub usiłował dokonać kradzieży część pojazdów przypisanych mu w punkcie 15 wyroku, na podstawie dowodu z rozmów zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej, (**art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.**);

- rozstrzygnięcie istniejących wątpliwości na niekorzyść oskarżonego wskutek bezzasadnego przyjęcia, iż zeznania złożone przez P. O. pomawiające K. M. o udział w przestępczym procederze są całkowicie wiarygodne, mimo ich ogólności, niespójności oraz braku jakiegokolwiek korelacji tychże zeznań z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, (**art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k.**);

- całkowicie dowolną i jednostronną ocenę zeznań oraz wyjaśnień P. O. w zakresie sprawstwa oskarżonego K. M. (**art. 7 k.p.k.**);

- całkowicie dowolną i jednostronną ocenę wyjaśnień współoskarżonych B. S., M. P. (2) i K. C.; (**art. 7 k.p.k.**);

- całkowicie dowolną i jednostronną ocenę zeznań J. S., D. P. i P. Ł. (**art. 7 k.p.k.**);

3. **błąd w ustaleniach faktycznych** mający wpływ na treść wydanego orzeczenia poprzez:

- błędne i dowolne ustalenie, iż oskarżony K. M. dopuścił się przypisanych mu czynów,
- błędne i dowolne ustalenie stanu faktycznego w oparciu o logowania się numeru telefonicznego użytkowanego przez oskarżonego K. M. na stacjach (...),
- błędne i dowolne ustalenie stanu faktycznego w oparciu o dowód z rozmów zarejestrowanych w ramach kontroli operacyjnej;
- błędne i dowolne ustalenie stanu faktycznego w oparciu o zeznania i wyjaśnienia P. O.,
- pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego zeznań J. S., D. P. i P. Ł.;
- pominięcie przy ustalaniu stanu faktycznego wyjaśnień współoskarżonych B. S., M. P. (2), złożonych przed Sądem wyjaśnień K. C..

Podnosząc te zarzuty, apelujący obrońca wniósł o zmianę wyroku Sądu I Instancji poprzez **uniewinnienie oskarżonego K. M.** od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I Instancji.

Obrońca oskarżonego K. C., adwokat M. P. (3), w swojej apelacji wyrok Sądu I instancji zaskarżył w **całości**, zarzucając:

I. **obrazę przepisów postępowania**, mającą wpływ na treść wyroku tj.:

1. przepisu **art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk** polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i wkroczenie w sferę dowolności tych ocen bez dokonania kompleksowej i wzajemnej jego analizy, w szczególności bez uwzględnienia wskazań doświadczenia życiowego, wyrażające się m.in. w błędnej ocenie wyjaśnień złożonych przez K. C. i pozostałych współoskarżonych i błędne przyjęcie ich za niewiarygodne:
 - a. w zakresie dotyczącym relacji łączących K. C. z pozostałymi współoskarżonymi, w szczególności błędne przyjęcie, iż działał i mógł działać w zorganizowanej grupie przestępczej, pomimo faktu, że z wyjaśnień wszystkich oskarżonych wynika, że przed dniem przekazania pojazdów K. C. poznał on M. M. (1) na krótko przed przyjęciem tych pojazdów i brak było innych sytuacji wskazujących na istnienie dłuższej współpracy między K. C. i współoskarżonymi,
 - b. w zakresie w jakim sąd ocenił stronę podmiotową czynu z art. 291 § 1 kk przypisanego K. C., podczas gdy przy prawidłowej analizie pierwszych wyjaśnień oskarżonego, uznanych za Sąd przez wiarygodne, wynika, że pomimo przyznania się do popełnienia czynu z art. 291 § 1 kk w toku tego przesłuchania, oskarżony K. C. nie był świadomy przyjęcia do przechowania pojazdu pochodzącego z przestępstwa, o czym oskarżony informował w późniejszych etapach postępowania karnego,
2. przepisu **art. 410 kpk** polegającą na pominięciu przez Sąd okoliczności wynikających ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ujawnionego przez Sąd i uznanego za wiarygodny, m. in. protokołów przesłuchań oskarżonego K. C. i współoskarżonych, protokołów oględzin telefonów (karty 20-33, 49-50, 61-62, 133-135, 159- 172 teczki osobowej nr 8 dotyczącej K. C.) zatrzymanych przy przeszukaniu K. C. i przeszukaniu budynków położonych przy ul. (...) w P. i F. oraz akt kontroli korespondencji (...) w zakresie w jakim z dowodów tych wynika, że nie istniała trwała korespondencja i komunikacja pomiędzy K. C., a co za tym idzie, nie istniała trwała współpraca pomiędzy K. C. a współoskarżonymi i K. C. nie był osobą działającą w strukturze zorganizowanej grupy przestępczej,
3. przepisu **art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 410 kpk, art. 7 kpk i art. 4 kpk** polegającą na nierozstrzygnięciu na korzyść oskarżonego okoliczności dotyczących faktu i okresu rzekomego działania w zorganizowanej grupie przestępczej przez K. C.;

II. w konsekwencji naruszenia przepisów postępowania – **błąd w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na:

1. błędnym ustaleniu że K. C. brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej w okresie od stycznia 2008 roku do dnia 24 marca 2009 roku wraz z pozostałymi współoskarżonymi, podczas gdy w materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek dowodów uzasadniających przyjęcie udziału przez K. C. w zorganizowanej grupie przestępczej, w szczególności brak połączeń telefonicznych między K. C. a pozostałymi współoskarżonymi, choć sposób działania grupy przestępczej wskazywał na wysoką częstotliwość takiej formy komunikacji między jej członkami oraz brak dowodów na rzekomy okres działania w tej grupie przestępczej poza jednorazowym przyjęciem dwóch pojazdów w dniu 15 stycznia 2009 roku,
2. błędnym ustaleniu, że K. C. był świadomy, że przyjęte przez niego w dniu 15 stycznia 2009 roku pojazdy były pojazdami pochodzącymi z przestępstwa,
3. nieustaleniu przez Sąd kiedy i w jakich okolicznościach K. C. poznał się z M. M. (1),

III. niezależnie od powyższych zarzutów, w świetle ustalonego przez Sąd I instancji stanu faktycznego – **obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:**

1. **art. 258 § 1 kk** polegającą na błędnym zastosowaniu tego przepisu, podczas gdy zachowanie oskarżonego K. C. nie wypełnia znamion tego czynu, albowiem jednorazowe przyjęcie pojazdów do przechowania, nawet w przypadku uznania tego zachowania jako przestępstwo paserstwa, nie uzasadnia przyjęcia świadomości działania w zorganizowanej grupie przestępczej, posiadania przez oskarżonego wiedzy o istnieniu takiej grupy przestępczej, nadto zachowanie jednorazowe nie może zostać uznane za udział w zorganizowanej grupie przestępczej,
2. **art. 65 § 1 kk** polegającą na błędnym zastosowaniem tego przepisu w zakresie w jakim przyjęto działanie oskarżonego w zorganizowanej grupie przestępczej, podczas gdy obiektywnie w świetle ustalonego stanu faktycznego nie można przyjąć udziału oskarżonego K. C. w zorganizowanej grupie przestępczej.

Podnosząc te zarzuty, apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i **uniewinnienie K. C.** od zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego M. P. (1), adwokat K. A., w swojej apelacji, wyrok Sądu I instancji zaskarżył w **całości**, zarzucając:

I. **błąd w ustaleniach faktycznych** przyjętych za podstawę orzeczenia, który mógł mieć wpływ na treść wyroku poprzez:

1) błędne przyjęcie, że oskarżony M. P. (1) miał świadomość istnienia i zamiar uczestniczenia w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu dokonywanie

kradzieży samochodów osobowych a następnie przerabianie ich pól numerycznych i legalizowanie tych pojazdów w urzędach komunikacji w celu ich dalszej sprzedaży,

2) błędne przyjęcie, że przy ul. (...) w N. oskarżony M. P. (1) posiadał „dziupłę”,

3) błędne przyjęcie, że oskarżony M. P. (1) wiedział, że M. M. (1) i K. M. zajmują się kradzieżami samochodów,

4) błędne przyjęcie, że oskarżony M. P. (1) przyjął od 5 grudnia 2008 r. od oskarżonych M. M. (1), K. M. i P. O. silnik ze skradzionego z 5 na 6 grudnia 2008 r. samochodu V. (...) nr rej. (...), gdyż po godzinie 8.00 telefony w/w oskarżonych logowały się w N. tj. w miejscu zamieszkania oskarżonego M. P. (1),

5) błędnym przyjęciu, że M. P. (1) przygotowywał tzw. „kości” do uruchamiania; t kradzionych samochodów,

6) błędne przyjęcie, że oskarżony M. P. (1) instruował M. M. (1) w jak sposób należy podłączyć przewody do urządzenia („kości”) umożliwiającego uruchomienie kradzionych samochodów,

7) błędnym przyjęciu, że oskarżony M. P. (1) przyjął od M. M. (1) i K. M. samochody, co do których miał wiedzę, że pochodzą z przestępstwa.

II. **obrazę przepisów postępowania**, która mogła mieć wpływ na treść wyroku tj.:

1) **art. 7 k.p.k.** poprzez błędną ocenę dowodu, sprzeczną z zasadami doświadczenia życiowego polegającą na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień oskarżonego M. P. (1),

2) **art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.** poprzez brak wszechstronnej analizy zgromadzonych dowodów w kontekście innych powiązanych z nimi dowodami oraz wykazania uznanych dowodów, na których sąd oparł rozstrzygnięcie w kontekście zarzutów przypisywanych oskarżonemu M. P. (1).

Ewentualnie:

III. **rażącą surowość kary** w stosunku do stopnia winy oskarżonego.

Podnosząc te zarzuty, apelujący obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez **uniewinnienie oskarżonego M. P. (1)** od zarzucanych mu czynu; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu M. P. (1) łagodniejszej kary.

Prokurator w swojej apelacji, wyrok Sądu I instancji zaskarżył **w części dotyczącej orzeczenia o karze** wobec **oskarżonych M. M. (1) i K. M.** – na ich niekorzyść, zarzucając:

- **rażącą niewspółmierność kar pozbawienia wolności** wymierzonych oskarżonym M. M. (1) i K. M., wskutek niedostatecznego uwzględnienia stopnia szkodliwości społecznej czynów im zarzucanych oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych kary, a w szczególność potrzeb kształtowania świadomości karnej społeczeństwa, które okoliczności we wzajemnym ze sobą powiązaniu uzasadniają wymierzenie oskarżonym kary surowszej, aniżeli orzeczona przez Sąd Okręgowy.

Podnosząc te zarzuty, apelujący prokurator wniósł **o zmianę zaskarżonego wyroku** poprzez wymierzenie oskarżonemu:

- **M. M. (1):**

- za czyn opisany w pkt. I aktu oskarżenia kary 2 lat pozbawienia wolności
- za czyn opisany w pkt. II aktu oskarżenia kary 8 lat pozbawienia wolności

za czyn opisany w pkt. III aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

za czyn opisany w pkt. IV aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

za czyn opisany w pkt. V aktu oskarżenia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności

- za czyn opisany w pkt. VI aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

za czyn opisany w pkt. VII aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności

- za czyn opisany w pkt. VIII aktu oskarżenia kary 1 roku i (6 miesięcy pozbawienia wolności

za czyn opisany w pkt. IX aktu oskarżenia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności

- za czyn opisany w pkt. X aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn opisany w pkt. XI aktu oskarżenia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn opisany w pkt. XII aktu oskarżenia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn opisany w pkt. XIII aktu oskarżenia kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności
- za czyn opisany w pkt. XIV aktu oskarżenia kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,

a w konsekwencji **kary łącznej 14 lat pozbawienia wolność** w zamian za karę łączną 6 lat pozbawienia wolności; w pozostałym zakresie pozostawienie kar grzywny oraz środków karnych bez zmian;

- K. M.:

- za czyn opisany w pkt. XV aktu oskarżenia kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XVI aktu oskarżenia kary 5 lat pozbawienia wolności,
- za opisany w pkt. XVII aktu oskarżenia kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XVIII aktu oskarżenia kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XIX aktu oskarżenia na kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XX aktu oskarżenia na kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XXI aktu oskarżenia na kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XXII aktu oskarżenia na kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XXIII aktu oskarżenia na kary 1 roku pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XXIV aktu oskarżenia na kary 4 miesięcy pozbawienia wolności,
- za czyn opisany w pkt. XXV aktu oskarżenia na kary 1 roku pozbawienia wolności,

a w konsekwencji **kary łącznej 8 lat pozbawienia wolność** w zamian za karę łączną 4 lat pozbawienia wolności; w pozostałym zakresie pozostawienie kar grzywny oraz środków karnych bez zmian.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonego **M. M. (1)** i **K. M.** okazały się **częściowo zasadne**; w całości **niezasadne** były zaś apelacje obrońców oskarżonych **K. C.** oraz **M. P. (1)**; za **częściowo zasadną** uznano także apelację **prokuratora** dotyczącą rozstrzygnięcia o karze.

Rację mieli zatem apelujący obrońcy oskarżonych **M. M. (1)** i **K. M.**, zarzucając naruszenie przepisów **art. 19 ustawy o policji**, a w konsekwencji także reguły zawartej w **art. 5 § 2 k.p.k.**, poprzez oparcie ustaleń faktycznych dotyczących przypisanego oskarżonym w punktach 2 i 15 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, przestępstwa polegającego na kradzieży samochodów – na **dowodach z materiałów z kontroli operacyjnej**. Oboje apelujący słusznie wytknęli przy tym, że Sąd I instancji – na co jednoznacznie wskazywała lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku – de facto poniechał analizy tej kwestii, poprzestając na konstatacji, że materiał zgromadzony w toku kontroli operacyjnej, dostarczał dowodów potwierdzających sprawstwo oskarżonych w zakresie czynu wypełniającego znamiona ustawowe przestępstwa z art. 279 § 1 k.k.

Tymczasem, jak trafnie zauważyli apelujący obrońcy, materiał uzyskany w toku kontroli operacyjnej może stanowić dowód wyłącznie w odniesieniu do przestępstw tzw. katalogowych, tj. ujętych w katalogu art. 19 ustawy o Policji. Tylko w odniesieniu do tej kategorii przestępstw, kontrola operacyjna może być zarówno w pełni legalnie zarządzona, jak i objęta tzw. zgodą następczą. Przesłanką zaś z art. 279 § 1 k.k. z całą pewnością do wspomnianych przestępstw katalogowych nie należy. Słusznie przy tym wywodziła apelująca obrońca oskarżonego M. M. (1), że wskazanej powyżej zasady nie zmieniało wejście w życie przepisów art. 168b k.p.k. Przypomnieć należało, że w doktrynie i orzecznictwie podniesiono istotne wątpliwości co do konstytucyjności art. 168b k.p.k., dotyczące możliwości rozszerzenia zgody na przestępstwa inne, niż ujęte we wspomnianym katalogu. Wątpliwości te wyjaśniła uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. I KZP 4/18, w której stwierdzono, że użyte w art. 168b k.p.k. sformułowanie "innego przestępstwa ściganego z urzędu lub przestępstwa skarbowego innego niż przestępstwo objęte zarządzeniem kontroli operacyjnej" obejmuje swoim zakresem wyłącznie te przestępstwa, co do których sąd może wyrazić zgodę na zarządzenie kontroli operacyjnej, w tym te, o których mowa w art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2017 r. poz. 2067 t.j. z późn. zm.).

Stwierdzić zatem należało, że w sytuacji procesowej zaistniałej w niniejszej sprawie, brak było przesłanek, które umożliwiałyby objęcie zgodą na zarządzenie kontroli operacyjnej lub wydanie tzw. zgody następczej na wykorzystanie materiałów z prowadzonej kontroli operacyjnej w sprawie przeciwko oskarżonym M. i M. w zakresie zarzucanego im czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k.p.k. Wykluczało to możliwość wykorzystania wymienionych materiałów, jako podstaw dowodowych ustaleń faktycznych dotyczących wymienionego czynu.

Stanowisko apelujących obrońców oskarżonych M. i M. należało podzielić także w tym zakresie, w jakim wywodzili, że wystarczającym łącznikiem osób M. M. i K. M. z konkretnymi czynami objętymi zarzutem z art. 279 § 1 k.k. nie był – jak mylnie przyjął Sąd I instancji był **fakt zbieżności miejsca logowania** aparatów telefonicznych użytkowanych przez wymienionych i miejsc dokonania poszczególnych kradzieży samochodów.

Apelujący ponownie słusznie wytknęli przy tym, że Sąd I instancji poprzestał w tym wypadku na prostej afirmacji stanowiska oskarżyciela publicznego, że wspomniana zbieżność miejsc była wystarczająca do potwierdzenia sprawstwa oskarżonych M. i M. w zakresie poszczególnych kradzieży samochodów, nie poddając tego stanowiska należytej analizie. Tymczasem przebywanie oskarżonych w pobliżu miejsca dokonania kradzieży – z punktu widzenia zasad wykazywania winy, z całą pewnością nie stanowiło dowodu wystarczającego dla potwierdzenia ich sprawstwa. Okoliczność ta – oceniana natomiast w kategorii poszlak mogących ich sprawstwo potwierdzać – w odniesieniu do części zarzucanych oskarżonym zachowań sprawczych, jawiła się jako odosobniona i niepoparta żadnymi innymi przesłankami dowodowymi, ani innymi poszlakami, nadającymi się do powiązania oskarżonych z owymi zachowaniami. Jako taka nie dostarczała ona informacji wystarczających do stworzenia zamkniętego łańcucha poszlak wskazujących jednoznacznie na sprawstwo oskarżonych.

Podkreślenia wymagało także, że – wbrew przekonaniu, które zdawał się żywić oskarżyciel publiczny oraz uwzględniający jego stanowisko Sąd I instancji – sam fakt (będący również przedmiotem osądu w niniejszej sprawie karnej) istnienia przestępczych powiązań oskarżonych i innych sprawców w zakresie dokonywania kradzieży samochodów, popełnianymi wedle określonego, powtarzającego się modus operandi, nie był żadną miarą wystarczający do powiązania oskarżonych M. i M. z wszystkimi ujawnionymi w toku postępowania przygotowawczego przestępstwami, popełnionymi wedle tego samego schematu w rejonie działań oskarżonych. Okoliczności przestępczego działania oskarżonych w ramach innych zarzucanych im kradzieży samochodów, należycie – jak będzie o tym mowa poniżej – wykazanych dowodowo, nie stanowiły bowiem logicznej przesłanki pozwalającej stwierdzić i to jednoznacznie, że to oskarżeni M. i M. działali przy popełnianiu wszystkich czynów będących przedmiotem postawionego im zarzutów z art. 279 § 1 k.k.

Dodać należało, że dla przyjęcia konkluzji – że poszlaka w postaci zbieżności miejsca logowania aparatów telefonicznych użytkowanych przez oskarżonych M. i M. z miejscami dokonania poszczególnych kradzieży samochodów, sama w sobie nie stanowiła wystarczającej podstawy dowodowej do stwierdzenia sprawstwa oskarżonych – nie było konieczne prowadzenia dodatkowego postępowania dowodowego w zakresie postulowanym

przez apelującą obrońcę oskarżonego M.. Sąd odwoławczy dał temu wyraz w toku rozprawy apelacyjnej w dniu 27 lutego 2019 r., oddalając – na podstawie art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. – zgłoszony przez apelującą wniosek dowodowy o przeprowadzenie dowodu z informacji uzyskanych od operatora sieci T Mobil na okoliczność funkcjonowania stacji (...) w latach 2008-2009 w zakresie możliwości:

- przekazywania informacji dotyczących użytkownika telefonu komórkowego pomiędzy stacjami bazowymi;
- realizowania przez różne stacje zbliżone do miejsc kradzieży pojazdów, połączeń wykonywanych w tym samym miejscu;
- pokrywania się sygnałów różnych stacji w zależności od zasięgu i odległości.

Wobec stwierdzenia, że sama wspomniana zbieżność miejsc logowań telefonów i miejsc kradzieży ze swej istoty w ogóle nie dostarcza podstaw wystarczających dla stwierdzenia sprawstwa oskarżonych, prowadzenie dalszego postępowania dowodowego na okoliczność, w jakim dokładnie miejscu mogły przebywać osoby w chwili logowania na konkretnych stacjach przekaźnikowych – było w niniejszej sprawie zbędne. Okoliczności objęte wnioskiem dowodowym obrońcy nie miały zatem wpływu na treść rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, zaś podstawowa wiedza na temat funkcjonowania stacji przekaźnikowych – w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy – jak wskazano w powołanym postanowieniu wydanym w trakcie rozprawy apelacyjnej, nie stanowi wiadomości specjalnych, ale jest wiedzą powszechnie dostępną i jako taka również nie wymaga prowadzenia dodatkowych dowodów. Wyrażona ocena czyniła jednocześnie niezasadnym podniesiony przez apelującą **zarzut naruszenia art. 167 k.p.k.**, poprzez poniechanie przez Sąd I instancji przeprowadzenia wskazanego wyżej dowodu.

Uwzględniając omawianą konkluzję o niewystarczającym charakterze poszlaki dotyczącej miejsc logowania, stwierdzić należało, że oskarżyciel publiczny w tych przypadkach, w których jedynym potwierdzeniem sprawstwa oskarżonych M. i M. miała być wspomniana poszlaka (ewentualnie w połączeniu z niedopuszczalnym w odniesieniu do czynu z art. 279 § 1 k.k. materiałem z kontroli operacyjnej), nie dysponował materiałem dowodowym, ani też poszlakami, na podstawie których możliwym byłoby ustalenie okoliczności dających wystarczającą podstawę faktyczną skazania.

W przedmiotowej sprawie brak było zatem podstaw faktycznych – brak dostatecznych dowodów – do uznania sprawstwa oskarżonego M. M. (1) w zakresie zachowań sprawczych, przypisanych mu w pkt 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, dotyczących kradzieży samochodów:

- V. (...) o nr (...), w nocy z 1 na 2 stycznia 2008 r. w W. (opisane w tiret pierwszym),
- S. (...) o nr (...), w nocy z 1 na 2 stycznia 2008 r. w W. (opisane w tiret drugim),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 1 na 2 stycznia 2008 r. w P. (opisane w tiret trzecim),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 3 na 4 stycznia 2008 r. w W. (opisane w tiret czwartym),
- A. (...) o nr (...), w nocy 4 stycznia 2008 r. w K. W.. (opisane w tiret piątym),
- A. (...) o nr (...), w nocy 4 stycznia 2008 r. w W. (opisane w tiret szóstym),
- S. (...) o nr (...), w nocy z 7 na 8 lutego 2008 r. w P. (opisane w tiret siódmym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 19 na 20 lutego 2008 r. w W. (opisane w tiret dziewiątym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 17 na 18 marca 2008 r. we W. (opisane w tiret jedenastym),
- S. (...) o nr (...), w nocy z 21 na 22 lipca 2008 r. w P. (opisane w tiret trzynastym),

- V. (...) o nr (...), w nocy z 31 lipca na 1 sierpnia 2008 r. w Z. (opisane w tiret czternastym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 10 na 11 sierpnia 2008 r. w S. (opisane w tiret piętnastym),
- A. (...) o nr (...), w nocy 13 sierpnia 2008 r. w S. (opisane w tiret szesnastym),
- V. (...) o nr B- (...), w nocy 13 sierpnia 2008 r. w U. (opisane w tiret siedemnastym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 21 na 22 października 2008 r. w S. (opisane w tiret dwudziestym drugim),
- S. (...) o nr (...), w nocy z 6 na 7 listopada 2008 r. w S. (opisane w tiret dwudziestym czwartym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 7 na 8 stycznia 2009 r. w T. (opisane w tiret trzydziestym trzecim),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 17 na 18 lutego 2009 r., w G. (opisane w tiret trzydziestym dziewiątym).

Podobnie, w przypadku oskarżonego K. M., brak było podstaw dowodowych potwierdzających jego sprawstwo w zakresie przypisanych mu w pkt 15 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, w ramach czynu z art. 279 § 1 k.k., zachowań, dotyczących kradzieży samochodów:

- S. (...) o nr (...), w nocy z 27 na 28 marca 2008 r. w Ś. (opisane w tiret pierwszym),
- S. (...) o nr (...), w nocy z 27 na 28 marca 2008 r. w B. (opisane w tiret drugim),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 21 na 22 kwietnia 2008 r. w B. (opisane w tiret czwartym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 4 czerwca 2008 r. w M. (opisane w tiret piątym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 9 na 10 czerwca 2008 r., w C. (opisane w tiret siódmym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 12 na 13 czerwca 2008 r., w S. (opisane w tiret ósmym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 15 na 16 czerwca 2008 r., w R. (opisane w tiret dziewiątym),
- V. (...) o nr(...), w nocy z 16 na 17 czerwca 2008 r., w P. (opisane w tiret dziesiątym),
- S. (...) o nr PL (...), w nocy z 18 na 19 czerwca 2008 r., w L. (opisane w tiret jedenastym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 6 na 7 lipca 2008 r., w P. (opisane w tiret dwunastym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 10 na 11 sierpnia 2008 r., w S. (opisane w tiret trzynastym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 13 na 14 sierpnia 2008 r., w Ś. (opisane w tiret czternastym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 21 na 22 października 2008 r., w S. (opisane w tiret dwudziestym pierwszym),
- S. (...) o nr (...), w nocy z 6 na 7 listopada 2008 r., w S. (opisane w tiret dwudziestym trzecim),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 7 na 8 stycznia 2009 r., w T. (opisane w tiret trzydziestym pierwszym),
- V. (...) o nr (...), w nocy z 17 na 18 lutego 2009 r., w G. (opisane w tiret trzydziestym szóstym).

Apelujący obrońcy oskarżonych M. M. (1) i K. M. nie mieli jednakże racji kwestionując prawidłowość dowodowego wykazania sprawstwa tych oskarżonych w zakresie pozostałych – poza wymienionymi powyżej – przypisanych im zachowań sprawczych w ramach czynu z art. 279 § 1 k.k. W tych bowiem przypadkach – w odróżnieniu od wymienionych powyżej – istniały prawidłowe, miarodajne i właściwie przez Sąd I instancji ocenione, dowody

potwierdzające sprawstwo i winę oskarżonych M. i M.. W tych przypadkach zatem, wykazanie sprawstwa oskarżonych nie bazowało na jedynej (niewystarczającej) poszlacie, tudzież niedopuszczalnym procesowo materiale z kontroli operacyjnej. W omawianych przypadkach, obejmujących pozostałe 24 (poza wymienionymi powyżej) zachowania sprawcze przypisane oskarżonemu M. M. (1) w pkt 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz 23 takie zachowania przypisane oskarżonemu K. M. w pkt 15, sprawstwo oskarżonych – wbrew stanowisku ich obrońców – zostało jednoznacznie potwierdzone co najmniej jednym z dowodów w postaci:

- **zeznań P. O.**, współdziałającego (jako złodziej) z oskarżonymi M. i M. w ramach zarzuconego im przestępczego proceduru, potwierdzających sprawstwo tych oskarżonych w zakresie zachowań przypisanych im przez Sąd I instancji w pkt 2 tiret: 12, 18, 19, 20, 23, 26, 31, 34, 36, 37, 38, 40, 41 i 42 oraz w pkt 15 tiret: 3, 15, 17, 18, 19, 25, 26, 30, 32, 33, 34, 35, 37, 38 i 39),

- **wyjaśnienie oskarżonego K. C.** – współdziałającego (w charakterze pasera) z oskarżonymi M. i M. w ramach zarzuconego im przestępczego proceduru, potwierdzających sprawstwo oskarżonego M. w zakresie zachowań przypisanych mu przez Sąd I instancji w pkt 2 tiret: 35,

- **zeznań pokrzywdzonych**, w tym P. K., W. N., M. L., M. U., P. M. (2) – którzy utracili w wyniku kradzieży samochody, a następnie rozpoznali należące do siebie przedmioty wśród rzeczy zabezpieczonych w toku śledztwa, w tym zabezpieczonych w wynajmowanych przez oskarżonych M. i M. garażach, potwierdzających sprawstwo tych oskarżonych w zakresie zachowań przypisanych im przez Sąd I instancji w pkt 2 tiret: 8, 10, 28 i 32 oraz w pkt 15 tiret: 6 i 27,

- **zeznań świadków J. S. i D. P.** – lakiernika i blacharza, właścicieli warsztatów, z którymi współpracowali oskarżeni, potwierdzających sprawstwo oskarżonych M. i M. w zakresie zachowań przypisanych im przez Sąd I instancji w pkt 2 tiret: 21, 25, 29 i 30 oraz w pkt 15 tiret: 16, 20, 24, 28, 29 i 37,

- **zeznań świadków T. W., M. B., M. O. (1) i K. G. (1)**, którzy nabyli od oskarżonych samochody pochodzące z kradzieży, potwierdzających sprawstwo tych oskarżonych w zakresie zachowań przypisanych im przez Sąd I instancji w pkt 2 tiret: 12, 19, 23, 27 i 31 oraz w pkt 15 tiret: 18, 22, 26 i 30,

- **opinii mechanoskopijnych** dotyczących pojazdów i ich części (potwierdzających dokonywanie określonych przeróbek), wskazujących na sprawstwo tych oskarżonych w zakresie zachowań przypisanych im przez Sąd I instancji w pkt 2 tiret: 12 i 23 oraz w pkt 15 tiret: 3 i 22,

- a także **wyników przeszukania wynajmowanych przez oskarżonych garaży** w C., przy ul. (...) oraz w B. przy ul. (...), w których zabezpieczono części kradzionych pojazdów, jak również **analizy dokumentów rejestracji pojazdów**, potwierdzających sprawstwo tych oskarżonych w zakresie zachowań przypisanych im przez Sąd I instancji w pkt 2 tiret: 23, 40, 41 i 42 oraz w pkt 15 tiret: 22, 27, 37 i 38.

Wbrew zatem przekonaniu apelujących w przypadku owych pozostałych kradzieży samochodów Sąd I instancji dysponował wystarczająco kompletnym, wzajemnie potwierdzającym się materiałem dowodowym, z którego wynikały okoliczności jednoznacznie potwierdzające sprawstwo oskarżonych M. i M.. Przy czym apelujący obrońcy, mimo podjętych prób, nie zdołali wykazać wadliwości w zakresie dokonanej przez Sąd I instancji oceny wymienionych dowodów.

I tak, obrońcy oskarżonego **M. M. (1)** i oskarżonego **K. M.** nie mieli racji kwestionując prawidłowość dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodu z zeznań **świadka P. O.**. Przede wszystkim, nie sposób zgodzić się z pierwszą z wymienionych, jakoby świadek ten nie miał wystarczającej wiedzy o czynach oskarżonego M. i M. – skoro sam był współsprawcą części przypisanych im kradzieży samochodów, za co zresztą został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z 16 listopada 2010 r., sygn. III K 237/10. Podkreślenia wymagało przy tym – czego oboje apelujący zdawali się nie dostrzegać – że brak było jakichkolwiek podstaw do przypisania wymienionemu świadkowi czytelnej i racjonalnej motywacji do tego by oskarżonych obciążać fałszywie. Wprost przeciwnie, fakt, że

świadek podając okoliczności obciążające oskarżonych M. i M., jednocześnie obciążał sam siebie jako współsprawcę kradzieży, nakazywał przyjąć, że zeznania te były wiarygodne. Nadto – jak wynikało z przytoczonego powyżej zestawienia dowodów wskazujących na sprawstwo oskarżonych M. i M. – zeznania świadka P. O. w odniesieniu do części zdarzeń kradzieży, znajdowały potwierdzenie w innych zgromadzonych dowodach, dostarczając wzajemnie potwierdzających się informacji o okolicznościach owych zdarzeń. Podkreślenia wymagało zaś, że apelujący obrońcy oskarżonych M. i M. do większości z owych wymienionych wyżej dowodów w ogóle się nie odnieśli, w sposób nieuprawniony ignorując tym samym fakt, że pochodzące z tych dowodów informacje obciążające oskarżonych wzajemnie się potwierdzały.

Podkreślić należy, że świadek P. O. wyjaśniając jako oskarżony, a następnie występujący w charakterze świadka nie tylko opisał okoliczności popełnionych czynów kradzieży lub usiłowania kradzieży kilkunastu samochodów ale także wskazał na rolę oskarżonych M. M. (1) i K. M. w dokonywaniu tych przestępstw, ich wzajemne relacje oraz przewodnią postawę oskarżonego M. M. (1) ale także wskazał miejsca przechowywanych części samochodowych. W toku postępowania określił garaże, w których oskarżeni przechowywali skradzione samochody a następnie ich części, ale także indywidualne wyposażenie znajdujące się w tych pojazdach np. foteliki dziecięce, kosmetyki itp.

Zaznaczyć należy, że w trakcie kilku następnie przeprowadzonych eksperymentów z udziałem ówczesnego oskarżonego P. O. wskazał on miejsca zatopienia kilkunastu tablic samochodowych, wyciętych części z karoserii samochodowych zawierających numery indywidualne pojazdów, a także części samochodowych, w których to miejscach – jeziorach, rzeka G. po spenetrowaniu przez płetwonurków znaleziono wskazane części (akta osobowe nr 3 P. O.).

W tej sytuacji, zanegowanie przez apelujących wiarygodności zeznań P. O. uznane być musiało za dowolne i nieuprawnione.

Nie miał także racji apelujący obrońca oskarżonego K. M., zarzucając Sądowi I instancji **pominięcie** wskazywanych w apelacji dowodów o korzystnej dla oskarżonych wymowie, w tym **zeznań J. S., D. P. i P. Ł.** oraz **wyjaśnień współoskarżonych B. S., M. P. (2)** i złożonych przed Sądem **wyjaśnień K. C.**. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazywała jednoznacznie, że żaden z wymienionych w apelacji dowodów nie został przez Sąd I instancji pominięty. O pominięciu dowodu można bowiem mówić w sytuacji, gdy Sąd przeprowadziwszy dowód na rozprawie, nie poddaje go następnie ocenie w procesie wyrokowania. Tymczasem Sąd I instancji odniósł się do wszystkich wprowadzonych do procesu dowodów – także tych eksponowanych w zarzutach apelacji – poddał je analizie i dał temu wyraz w uzasadnieniu rozstrzygnięcia. Jedynie wynik dokonanej przez Sąd oceny dowodów, różnił się od wniosków forsowanych przez obronę. Autor apelacji w sposób oczywiście mylny utożsamił zatem sytuację pominięcia danego dowodu, z przypadkiem różnicy w jego ocenie.

Okoliczności ekskulpujące oskarżonego M. nie mogły zatem wynikać z **wyjaśnień współoskarżonych B. S., M. P. (2)** i złożonych przed Sądem **wyjaśnień K. C.**, skoro oskarżeni ci dążyli do zanegowania własnego sprawstwa w zakresie postawionych im zarzutów, co ostatecznie okazało się niewiarygodne. W tej sytuacji oczywistym było, że niepodawanie przez nich okoliczności obciążających innych sprawców miało na celu realizację ich własnej linii obrony, nie dostarczało zaś wiarygodnych przesłanek poddających w wątpliwość sprawstwo oskarżonych M., czy M..

Z kolei w przypadku **świadka J. S., D. P. i P. Ł.** w pełni prawidłowo przyjął Sąd I instancji, że wiarygodne były ich relacje procesowe składane w charakterze oskarżonych – kiedy to obciążali oni współoskarżonych, w tym opisywali rolę K. M. i M. M. (1) w przestępczym procederze. Składając wówczas swojej wyjaśnienia trzej wymienieni świadkowie sami bowiem przyznawali się do winy, nie sposób przyjąć zaś, że obciążaliby w ten sposób fałszywie samych siebie. Tym samym za niewiarygodne uznane być musiały ich późniejsze zeznania składane w niniejszej sprawie w charakterze świadków, w których w sposób sprzeczny ze swoimi wcześniejszymi relacjami procesowymi, niekiedy w sposób nieudolny, próbowali oni wycofać się z relacji obciążających współdziałających.

Stwierdzić zatem należało, że nieskuteczna okazała się podjęta przez apelujących obrońców oskarżonych M. i M. próba wykazania wadliwości dokonanej przez Sąd I instancji oceny dowodów potwierdzających sprawstwo i winę

oskarżonych w omawianych przypadkach, obejmujących pozostałe 24 (poza wymienionymi wcześniej) zachowania sprawcze w ramach czynu z art. 279 § 1 k.k., przypisane oskarżonemu M. M. (1) w pkt 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz 23 takie zachowania przypisane oskarżonemu K. M. w pkt 15. Tym samym brak było podstaw do poddania w wątpliwość sprawstwa i winy oskarżonych w omówionym dotychczas zakresie.

Wątpliwości Sądu Apelacyjnego nie budziło także to, że przypisane oskarżonym M. i M. zachowania sprawcze w ramach czynu z art. 279 § 1 k.k., spełniały kryteria **przestępstwa ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k.** Oskarżeni bowiem – jak wynikało z ustalonych przez Sąd I instancji faktów – powziawszy zamiar nielegalnego zarobkowania poprzez dokonywanie kradzieży samochodów, wykorzystywali ponawiające się sposobności ku temu, by dokonać kolejnej kradzieży samochodu, czyniąc to przy tym regularnie, na przestrzeni około roku, niejednokrotnie parę razy w danym miesiącu. Zauważyć należało przy tym, że – jak wskazywała lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku – Sąd I instancji poczynił rozważania w kierunku przypisania oskarżonym działania w ramach czynu ciągłego, jednakże z niewyjaśnionych przyczyn, nie dał temu wyrazu, ani w opisie przypisanego im przestępstwa, ani też przyjętej kwalifikacji prawnej. Brak ten podlegał uzupełnieniu przez Sąd odwoławczy w trybie art. 455 k.p.k. Dodać należało, że przyjęcie w odniesieniu do przypisanego oskarżonym M. i M. przestępstwa z art. 279 § 1 k.k., konstrukcji czynu ciągłego, o którym mowa w art. 12 k.k., powodowało, że uznanie niektórych z zarzuconych im zachowań sprawczych za niewykazane, nie skutkowało ich uniewinnieniem od owych czynów, ale wyeliminowaniem ich z opisu przestępstwa ciągłego.

Konsekwencją zaprezentowanych dotychczas ocen i wniosków Sądu Apelacyjnego były zmiany zaskarżonego wyroku w pkt 2 i 15 jego części rozstrzygającej, dokonane w **pkt I. 1 i II. 1** uzasadnianego wyroku. Sąd Apelacyjny zatem, dzieląc stanowisko apelujących obrońców oskarżonych M. M. (1) i K. M. w przedmiocie niewykazania sprawstwa oskarżonych w zakresie części zachowań sprawczych, zarzuconych im w ramach czynu ciągłego z art. 279 § 1 k.k., zachowania te (wymienione wcześniej) wyeliminował z opisu przypisanego oskarżonym przestępstwa (**pkt I. 1. e**) oraz **pkt II. 1. d**), a w konsekwencji – przyjął, że czynu tego oskarżeni dopuścili się w okresie, którego granice czasowe określone zostały przez daty przypisanych im zachowań sprawczych, tj. w przypadku oskarżonego M. od dnia 7 lutego 2008 r. do dnia 28 marca 2009 r., (**pkt I. 1. a**), zaś w odniesieniu do oskarżonego M. – od dnia 16 kwietnia 2008 r. do dnia 18 marca 2009 r., (**pkt II. 1. a**), jak również zmodyfikował wskazanie łącznej liczby kradzieży przypisanych oskarżonym, przyjmując, że oskarżeni dokonali bądź usiłowali kradzieży tych dokonać – odpowiednio – 24 i 23 razy (**pkt I. 1. d**) oraz **pkt II. 1. c**); konsekwencją natomiast uznania, że przypisany oskarżonym M. i M. czyn spełniał przesłanki przestępstwa ciągłego, było uzupełnienie jego opisu o wskazanie, że oskarżeni działali w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru (**pkt I. 1. b**) i **I. 1. b**) oraz uzupełnienie kwalifikacji prawnej przypisanego im czynu o przepis art. 12 k.k. (**pkt I. 1. f**) i **II. 1. e**).

Oczywiście **zasadny okazał się** także podniesiony w apelacji obrońcy oskarżonego M. M. (1) **zarzut naruszenia art. 64 § 1 k.k.**, poprzez niezasadne przypisanie temu oskarżonemu działania w warunkach recydywy przewidzianej w tym przepisie. Jak wskazywała informacja z rejestru karnego, oskarżony M. w chwili wyrokowania korzystał ze statusu osoby niekaranej za przestępstwa. W sytuacji zaś zatarcia skazania, a to niewątpliwie nastąpiło w odniesieniu do wyroku przyjętego za podstawę do ustalenia recydywy (w przedmiotowej sprawie – wyroku Sądu Rejonowego w Chodzieży sygn. akt II K 280/03 z dnia 29 kwietnia 2005 r.), przyjęcie działania w warunkach art. 64 § 1 k.k. stanowiło rażąco obrazę tego przepisu, a nadto art. 106 k.k. (por.: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 września 2013 r., sygn. V KK 45/13).

Wobec tego, Sąd Apelacyjny, orzekając w **pkt I. 1. c**) i **f**) oraz **pkt I. 2** uzasadnianego wyroku, wyeliminował z opisu czynów przypisanych oskarżonemu M. M. (1) w pkt 2, 3, 4, 5 i 10 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, wskazanie, że oskarżony działał w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w okresie od 21 listopada 2006 roku do 5 grudnia 2007 r. za przestępstwo podobne, orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Chodzieży sygn. akt II K 280/03 z dnia 29 kwietnia 2005 r., a z kwalifikacji prawnej tych czynów wyeliminował przepis art. 64 § 1 k.k., przy czym w wymienionym pkt 10, przepis ten wyeliminował także z kwalifikacji prawnej ciągu przestępstw.

Stwierdzić następnie należało, że przeprowadzona kontrola instancyjna nie wykazała innych – poza opisanymi powyżej – wadliwości w zakresie rozstrzygnięcia co do sprawstwa i winy, ani w odniesieniu do oskarżonych **M. M. (1) i K. M.**, ani też dwóch pozostałych oskarżonych – **K. C. i M. P. (1)**. Zarzuty podniesione przez apelujących obrońców, kwestionujące sprawstwo i winę dwóch pierwszych wymienionych oskarżonych, w zakresie pozostałych (poza przestępstwem z art. 279 § 1 k.k.) przypisanych im czynów, a dwóch ostatnich – co do wszystkich przypisanych im czynów, okazały się czysto polemiczne.

Uwidoczniło się to w szczególności w przypadku apelacji obrońców oskarżonych **K. C. i M. P. (1)**. Zawarte w nich zarzuty, pomimo zakwalifikowania ich zarówno jako błąd w ustaleniach faktycznych, jak i naruszenie procedury, stanowiły w istocie polemikę z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów. Apelujący bowiem nie tylko zdawali się ignorować istnienie dowodów sprawstwa i winy oskarżonych, ale kwestionowali sądową oceną dowodów, nie wskazując de facto konkretnych uchybień w procedowaniu Sądu, a ograniczając się do zarzucenia naruszenia generalnych zasad procesowych. Tymczasem wykazanie naruszenia generalnych zasad procesowych, ujętych w **art. 4 k.p.k., czy art. 7 k.p.k.**, wymaga uprzedniego dowiedzenia, że Sąd uchybił konkretnym (szczegółowym) regułom procedowania, w tym np. wymogowi oparcia ustaleń na całości materiału dowodowego wprowadzonego do procesu, czy konieczności oceny poszczególnych dowodów z poszanowaniem zasad wiedzy, doświadczenia życiowego, czy logiki. Bez uprzedniego wykazania takich skonkretyzowanych błędów proceduralnych Sądu, zarzucenie naruszenia generalnych zasad procesowych pozostaje gołosłownym twierdzeniem apelującego, podobnie – jak niewykazanie jakiegokolwiek naruszenia procedury, czyni dowolnym zarzut błędu w ustaleniach faktycznych.

Nie sposób nie dostrzec zaś, że w omawianym zakresie wszystkie cztery apelacje obrończe bazowały wyłącznie na forsowaniu wersji zdarzeń wynikającej z wyjaśnień oskarżonych, negujących swoją winę. Wbrew jednakże stanowisku apelujących, dokonana przez Sąd I instancji ocena **wyjaśnień oskarżonych M. M. (1), K. M., K. C. i M. P. (1)**, okazała się prawidłowa. Wyjaśnienia te, w zakresie, w jakim oskarżeni nie przyznawali się do winy, słusznie uznane zostały przez Sąd I instancji za niewiarygodne, skoro negowanie winy, stanowiące główny sposób realizacji linii obrony sprawców, w przedmiotowej sprawie pozostawało w sprzeczności z innymi dowodami, w tym dowodami z:

- **materiałów z kontroli operacyjnej o kryptonimie (...)** – w zakresie czynu z art. 258 k.k.,
- **zesań świadków T. W., M. B., M. O. (1) i K. G. (1)**, którzy opisali okoliczności nabycia od oskarżonych samochodów pochodzących z kradzieży,
- **zesań świadków P. O., J. S., D. P. i P. Ł.**, składanych przez nich w charakterze oskarżonych – kiedy to obciążali oni współoskarżonych, opisując okoliczności funkcjonowania przestępczego procederu, w tym role poszczególnych oskarżonych,
- **wyników eksperymentów** z udziałem P. O., w wyniku których znaleziono zatopione w jeziorach, rzecze części samochodów ze skradzionych pojazdów.
- **dokumentów** dotyczących dokonywanych przez oskarżonych **rejestracji pochodzących z przestępstw pojazdów**,
- **wyników przeszukań, w tym w użytkowanych przez oskarżonych garażach i badania zabezpieczonych przedmiotów** – co do sprawstwa oskarżonych M. i M. w zakresie przestępstw przypisanych im w pkt od 3 do 11 oraz od 16 do 21 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku,
- **przeszukania** na posesjach oskarżonych K. C. i M. P. (1), w wyniku których zabezpieczono pojazdy i ich części pochodzące z kradzieży – co do przestępstw przypisanych im w pkt 29 i 34 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku,
- **wyjaśnień oskarżonego K. C.**, który przesłuchiwany w charakterze podejrzanego w postępowaniu przygotowawczym, początkowo w całości przyznał się do zarzucanego mu paserstwa.

Wobec istnienia wymienionych powyżej, licznych, pochodzących z różnych źródeł dowodowych i wzajemnie potwierdzających się dowodów obciążających oskarżonych, ich własne wyjaśnienia, w których nie przyznawali się do winy, nie mogły być uznane za wiarygodne.

Wobec powyższego, Sąd I instancji był w pełni uprawniony do uznania omawianych dowodów obciążających za wiarygodne dowody w sprawie i uznania ich za miarodajne źródło wiedzy o okolicznościach, na których oparto rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy oskarżonych. Podkreślenia wymagało przy tym, że w tych przypadkach (omówionych już wcześniej), w których zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył jednoznacznych lub wystarczających informacji, co do szczegółów czynów zarzuconych oskarżonym (w tym wypadku M. i M.), Sąd odwoławczy, uwzględniając stanowisko obrońców, co do konieczności zastosowania w tym zakresie nakazu z art. 5 § 2 k.p.k., przyjął wersję korzystniejszą dla sprawców, eliminując z przypisanego im czynu część zachowań sprawczych. W zakresie jednakże przekraczającym wskazane wątpliwości, w przedmiotowej sprawie i to w odniesieniu do wszystkich czterech oskarżonych, **brak było podstaw do zastosowania normy art. 5 § 2 k.p.k.** Jak bowiem wskazano powyżej – wbrew stanowisku apelujących obrońców, Sąd I instancji dysponował materiałem dowodowym wystarczającym do tego, by potwierdzić sprawstwo oskarżonych w sposób jednoznaczny; wszelkie zaś wątpliwości zgłoszone w tym zakresie przez apelujących obrońców nie istniały w sprawie w sposób obiektywny, ale wynikały jedynie z dowolnego stanowiska autorów apelacji.

Wbrew zatem oczekiwaniom apelujących obrońców wszystkich czterech oskarżonych, kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku wykazała, że to ocena dowodów dokonana przez Sąd I instancji, nie zaś zaprezentowana przez obronę, spełniała wymogi oceny swobodnej. Przeczyło to zasadności wytkniętego w apelacjach zarzutu **naruszenia generalnej zasady procesowej ujętej w art. 7 k.p.k.**

Tymczasem uprzednie dowiedzenie, że Sąd I instancji ustalając fakty, naruszył ustalone zasady procesowe, stanowi warunek konieczny wykazania **błędów w ustaleniach faktycznych** – które licznie wytknęli wszyscy apelujący obrońcy. Błąd w ustaleniach faktycznych nie może bowiem wynikać wyłącznie z wątpliwości strony, czy też z przyjęcia przez nią odmiennej wersji zdarzeń, ale musi mieć konkretną przyczynę, a przyczyną taką jest właśnie naruszenie reguł procedowania, w tym np. pominięcie przez sąd niektórych dowodów, albo przeciwnie – oparcie się na dowodach niewprowadzonych do procesu, czy też w końcu dokonanie tychże dowodów wadliwej oceny – to jest odbywającej się z przekroczeniem granicy swobodnej ich oceny, a zatem np. obrażającej zasady logicznego rozumowania, zasady wiedzy, czy doświadczenia życiowego. Apelujący jednakże – jak częściowo wskazano już powyżej – nie wykazali konkretnych uchybień procesowych Sądu I instancji. Tym samym nie mogli też skutecznie wytykać Sądowi I instancji błędów w ustaleniach faktycznych. Przy czym stanowisko apelujących było tym bardziej nieuprawnione, że głównym de facto argumentem mającym dowodzić wadliwego ustalenia przez Sąd I instancji poszczególnych faktów, na których oparto zaskarżone rozstrzygnięcie, było to, że oskarżeni okoliczności te negowali. Tymczasem prosta afirmacja relacji procesowych oskarżonych nie mogła skutecznie podważyć ustaleń Sądu I instancji. Okoliczności opisane w wyjaśnieniach oskarżonych nie znajdowały bowiem potwierdzenia w innych zgromadzonych w sprawie dowodach, a nawet pozostawały z ich wymową w sprzeczności.

I tak, apelujący obrońcy wszystkich czterech oskarżonych w pełni dowolnie twierdzili, jakoby zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył zasadnych podstaw do przypisania **oskarżonym M. M. (1), K. M., K. C. i M. P. (1)** sprawstwa i winy w zakresie **działania w zorganizowanej grupie przestępczej**, a pierwszemu z wymienionych – kierowania tą grupą.

W tym wypadku apelujący obrońcy **oskarżonych M. i M.** zdawali się nie dostrzegać, że – w przeciwieństwie do omówionego wcześniej przypadku czynów polegających na kradzieży samochodów – prowadzona wobec oskarżonych **kontrola operacyjna o kryptonimie (...)**, obejmowała przestępstwa tzw. katalogowe, tj. ujęte w katalogu art. 19 ustawy o Policji – bo do takich bezspornie należą czyny z art. 258 § 1 i 3 k.k. Jako taka mogła być ona zarówno w pełni legalnie zarządzona, jak i objęta tzw. zgodą następczą. Wspomniane wcześniej wątpliwości co do konstytucyjności art. 168b k.p.k. nie miały przy tym wpływ na ocenę legalności zgromadzone w toku kontroli operacyjnej materiału dowodowego dotyczącego zorganizowanej grupy przestępczej. Wątpliwości te – jak wskazano powyżej – dotyczą

wyłącznie możliwości rozszerzenia zgody na przestępstwa inne, niż ujęte we wspomnianym katalogu, co potwierdziła powołana wcześniej uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2018 r., sygn. I KZP 4/18. Podzielić zatem należało stanowisko Sądu I instancji, że w sytuacji procesowej zaistniałej w niniejszej sprawie, brak było jakichkolwiek podstaw do uznania, że sam fakt kontrowersyjnej zmiany stanu prawnego w sygnalizowanym zakresie, wykluczał możliwość wykorzystania wymienionych materiałów, jako dowodów w niniejszej sprawie co do czynów z art. 258 k.k.

Wbrew zaś przekonaniu apelujących obrońców oskarżonego M. M. (1) i K. M., z treści rozmów prowadzonych przez wymienionych, utrwalonych w toku kontroli operacyjnej o kryptonimie (...), wynikał jednoznacznie **stosunek podległości, właściwy dla struktury zorganizowanej grupy przestępczej**. W tym zakresie wystarczających dowodów takiej podległości dostarczała treść rozmów ujawnionych na poszczególnych kartach materiałów kontroli operacyjnej o wskazanym kryptonimie, które w sposób jednoznaczny zawierały polecenia wydawane – niejednokrotnie w bardzo stanowczej i bynajmniej nie kurtuazyjnej formie – przez M. M. (1) oskarżonemu M. (a także innym osobom współdziałającym w ramach przestępczego procederu) oraz odzwierciedlały po stronie M. stosunek lojalności (ostrzeżenie przed policją) i podległości (tłumaczenie się ze swoich działań, reagowanie na polecenia, nie wyrażanie sprzeciwu wobec nieuprzejmej formy wydawanych poleceń). Omawiane stanowisko apelujących obrońców, którzy w utrwalonych rozmowach nie chcieli dostrzec odzwierciedlenia hierarchicznego podporządkowania pomiędzy oskarżonymi, typowego dla funkcjonowania grupy przestępczej, w konfrontacji z treścią tych rozmów, jawiło się zatem jako niezasadne.

Kwestionowanie istnienia dowodów wskazujących na funkcjonowanie grupy przestępczej i udział w niej poszczególnych oskarżonych, okazało się nieskuteczne także w przypadku apelujących obrońców oskarżonych **K. C. i M. P. (1)**. Wbrew stanowisku apelujących, to nie wyłącznie fakt przypisania każdemu z wymienionych oskarżonych pojedynczego czynu wypełniającego znamiona z art. 291 § 1 k.k. (vide: pkt 29 i 34 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku), dały Sądowi I instancji podstawy do poczynienia ustaleń w przedmiocie udziału wymienionych w strukturach owej grupy.

W przypadku oskarżonego **K. C.** – jak trafnie przyjął Sąd I instancji – na jego świadomy i nieincydentalny bynajmniej udział w zorganizowanym przestępczym procederze, będącym przedmiotem osądu w niniejszej sprawie, wskazywały (interpretowane łącznie i we wzajemnym powiązaniu) okoliczności w postaci: bezspornej znajomości wymienionego oskarżonego z M. M. (1) i M. P. (1) oraz jego kontakty z D. P. (lakiernikiem samochodowym, współpracującym z oskarżonymi), jak również posiadania przez oskarżonego C. na swojej posesji, pochodzących z kradzieży pojazdów, dostarczonych nota bene przez oskarżonego M. i przyjętych przez C. zgodnie z jego zleceniem.

W przypadku natomiast oskarżonego **M. P. (1)** na jego orientację i świadomość w zakresie zorganizowanego charakteru procederu związanego z kradzieżami samochodów i ich sprzedażą, wskazywała także treść zarejestrowanych rozmów pomiędzy nim, a oskarżonym M. M. (1) (rozmowa z dnia 12 października 2008 r., godz. 08:05 i 09:57, a także z dnia 17 października 2008 r., godz. 18:24 – akta kontroli operacyjnej (...), t. II, k. 206-207, 209-210, 252-253), z których jednoznacznie wynikało, że M. P. (1) występował jako „ekspert” od technicznych aspektów kradzieży pojazdów (przygotowywał tzw. „kości” służące do uruchamiania pojazdów. Dodać należało, że wobec treści wspomnianych rozmów, apelujący obrońca w sposób w pełni dowolny przeczył roli oskarżonego P. w grupie (specjalisty od spraw technicznych). Fakt prowadzenia takich rozmów oraz ich treść w połączeniu zarówno faktem znajomości oskarżonego P. z oskarżonymi M. i M., jak i faktem zabezpieczenia na jego posesji zarówno pochodzących z kradzieży (dokonanej nota bene przez wymienionych współoskarżonych) elementów pojazdu, jak i specjalistycznego sprzętu i oprogramowania służącego do łamania zabezpieczeń pojazdów – nakazywały przyjąć, że oskarżony M. P. (1) był świadomym i nieincydentalnym uczestnikiem zorganizowanego przestępczego procederu.

Dodać należało, że oczywiście bezzasadne było stanowisko zaznaczone we wszystkich apelacjach obrończych, jakby dla ustalenia istnienia i funkcjonowania zorganizowanej grupy przestępczej, koniecznym było, by potwierdzenie tych faktów zostało wprost wyartykułowane przez uczestników grupy. To bowiem nie wyrażone przez oskarżonych, czy świadków oceny i interpretacja rzeczywistości stanowią miarodajną podstawę dowodową i faktyczną do stwierdzenia istnienia grupy przestępczej, ale dokonywana przez Sąd ocena całokształtu okoliczności faktycznych wynikających z

różnych dowodów (zarówno osobowych, jak i nieosobowych), które wskazywać muszą na zaistnienie w rzeczywistości wykładników istnienia takiej grupy. W przedmiotowej zaś sprawie – jak wynikało chociażby z treści przywołanych wyżej rozmów telefonicznych, czy faktów związanych z działalnością paserów, wystąpiły takie okoliczności, jak podporządkowanie współoskarżonych kierownikowi grupy oraz wiodąca i w pełni decyzyjna rola tego ostatniego w planowaniu i realizacji przestępczego przedsięwzięcia, jak również świadomość oskarżonych, że ich przestępcze zachowania stanowią element zorganizowanego procederu.

Zauważyć również należało – co wyraźnie umknęło uwadze apelujących, w szczególności obrońców oskarżonych M. i M. – że w przedmiotowej sprawie jeden z kluczowych dowodów pochodzących z osobowych źródeł dowodowych, to jest relacje procesowe P. O. także zawierały informacje stanowiące istotny element podstawy faktycznej ustaleń w zakresie grupy przestępczej. Wymieniony świadek, opisując funkcjonowanie przedmiotowego procederu kradzieży samochodów i ich zbywania, wprost podawał bowiem, że to oskarżony M. mówił innym współdziałającym, gdzie mają jechać i co robić, jak również decydował o tym, kiedy należy zmieniać numery telefonów, które nota bene sprawcy zmieniali przynajmniej raz w tygodniu.

Dysponując zaprezentowanym powyżej materiałem dowodowym, Sąd I instancji miał zasadne podstawy do tego by oskarżonym **K. M., K. C. i M. P. (1)** przypisać przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., zaś oskarżonemu **M. M. (1)** czyn z § 3 tegoż artykułu, jak również przyjmując, że poszczególne czyny związane z kradzieżami i paserstwem pojazdów, dokonywane były przez oskarżonych w warunkach grupy przestępczej (art. 65 § 1 k.k.).

W tym kontekście, za bezzasadny uznać należało sformułowany w apelacjach obrońców **oskarżonych K. M. i K. C., zarzut naruszenia prawa materialnego – art. 258 § 1 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k.** Wobec omówionych powyżej, ustalonych przez Sąd I instancji okoliczności faktycznych, dokonana przez tenże Sąd ocena prawna zachowań oskarżonych i oparty na niej akt subsumpcji, skutkujący przypisaniem oskarżonym sprawstwa i winy w zakresie czynu z art. 258 § 1 k.k. oraz przyjęciem ich działania w warunkach zorganizowanej grupy przestępczej – jawiły się jako oczywiście zasadne.

Dodać również należało, że zarówno wszystkie omówione dotychczas okoliczności potwierdzając sprawstwo oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów, w tym związanych z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, jak i analiza tych okoliczności pod kątem ich kwalifikacji prawnej, zostały wprost wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Nakazywało to przyjmując, że – wbrew zarzutowi sformułowanemu w tym zakresie przez apelującą obrońcę oskarżonego M. – wymieniony dokument **spełniał wymogi wynikające z art. 424 k.p.k.** W szczególności, wbrew pogładowi wymienionej apelującej, powołane powyżej dowody – w zakresie opisanym przez Sąd I instancji, przede wszystkim te, wskazujące na hierarchię pomiędzy sprawcami i ich świadomość realizacji części większego procederu przestępczego, w który zaangażowane są różne osoby, pełniące zróżnicowane role sprawcze – wskazywały w sposób dostatecznie czytelny, że forma organizacyjna przedmiotowego procederu przestępczego, znacząco odbiegała od sytuacji, kiedy to poszczególni oskarżeni jedynie współdziałaliby ze sobą **w warunkach zwykłego współsprawstwa.**

Apelujący obrońcy wszystkich czterech oskarżonych bezpodstawnie kwestionowali także ustalenia i wnioski Sądu I instancji co do sprawstwa oskarżonych w zakresie pozostałych (poza omówionymi dotychczas) przypisanych im przestępstw. Przede wszystkim, obrońcy, koncentrując się w swoich apelacjach na negowaniu istnienia zorganizowanej grupy przestępczej oraz – w przypadku oskarżonych M. i M. – negowaniu udziału tych oskarżonych w poszczególnych kradzieżach samochodów, owym pozostałym przestępstwom poświęcili argumentację dalece bardziej ogólną. Ona również okazała się chybiona.

Sąd I instancji zatem – wbrew stanowisku apelujących obrońców – w pełni trafnie uwzględnił to, że sprawstwo **oskarżonego M. M. (1)** w zakresie przestępstw wypełniających znamiona **paserstwa, wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach rejestracyjnych pojazdu, posłużenia się podrobionym dokumentem oraz oszustwa, jak również posiadania narkotyków** (przypisanych mu w pkt od 3 do 11 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku) oraz sprawstwo oskarżonego K. M. w zakresie

czynów wypełniających znamiona przestępstwa **paserstwa, wyłudzenia poświadczenia nieprawdy w dokumentach rejestracyjnych pojazdu oraz oszustwa** (przypisanych mu w pkt od 16 do 21 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku), wprost wynikało z treści wiarygodnych dowodów w postaci zeznań świadków T. W. i M. B., którzy opisali okoliczności nabycia od oskarżonych samochodów pochodzących z kradzieży, jak również z dokumentów dotyczących dokonywanych przez oskarżonych rejestracji pochodzących z przestępstw pojazdów oraz analizy wyników przeszukań i badania zabezpieczonych przedmiotów.

Podobnie, apelujący obrońcy **oskarżonych K. C. i M. P. (1)** nie mogli zasadnie kwestionować sprawstwa tych oskarżonych w zakresie **przestępstwa paserstwa**, przypisanych im w pkt 29 i 34 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, skoro potwierdzone ono zostało jednoznacznie wynikami przeszukania na posesjach wymienionych oskarżonych, w wyniku których zabezpieczono pojazdy i ich części pochodzące z kradzieży, a omówione wcześniej relacje pomiędzy oskarżonymi C. i P. a innymi osobami współdziałającymi w ramach przestępczego procederu, wskazywały wyraźnie, że oskarżeni ci nie tylko mieli świadomość przestępczego pochodzenia zabezpieczonych przedmiotów, ale też każdy z nich w granicach swojego zamiaru realizował rolę pasera w złożonym przestępczym procederze będącym przedmiotem osądu w niniejszej sprawie.

I w tym zatem zakresie żaden z apelujących obrońców nie zanegował skutecznie sprawstwa i winy oskarżonych.

W pozostałym zakresie, poza omówionymi kwestiami dotyczącymi czynów przypisanych oskarżonym M. M. (1) i K. M. w pkt 2 i 15 zaskarżonego wyroku oraz kwestii działania oskarżonego M. w warunkach recydywy, zaskarżone rozstrzygnięcie w przedmiocie sprawstwa i winy wszystkich czterech oskarżonych w odniesieniu do wszystkich przypisanych im przestępstw – jak wynikało z powyższych rozważań – nie budziło wątpliwości i jako takie nie wymagało żadnej modyfikacji.

Wadliwe okazało się natomiast rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie kary tak pozbawienia wolności, jak i grzywny orzeczonych wobec **oskarżonych M. M. (1) i K. M.**, we wspomnianych pkt 2 i 15 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, za przypisany im czyn wypełniający znamiona z art. 279 § 1 k.k. i inne. Zauważyć należało, że orzeczenie w tym przedmiocie – w odniesieniu do kar pozbawienia wolności – kwestionował wprost apelujący prokurator, oceniając je jako rażąco niewspółmiernie łagodne. W przypadku apelacji obrończych, które – jak była o tym owa powyżej – skupiały się na kwestionowaniu sprawstwa oskarżonych – rozstrzygnięcie w przedmiocie kary nie zostało zaskarżone wyodrębnionymi zarzutami, a jego kwestionowanie wynikało wyłącznie z zaskarżenia orzeczenia w całości i tym samym nie było poparte wyszczególnioną argumentacją obrońców. Sąd Apelacyjny co do zasady – tj. samej konstatacji, że wymierzone oskarżonym kary były rażąco nadmiernie łagodne – podzielił w tym zakresie punkt widzenia oskarżyciela publicznego.

Jak trafnie podniósł zatem apelujący prokurator, kara pozbawienia wolności orzeczona wobec oskarżonego M. M. (1) za przypisane mu w pkt 2 zaskarżonego rozstrzygnięcia przestępstwo polegające na kradzieży samochodów – w rozmiarze **5 lat** – oraz kara orzeczona za analogiczny czyn, wobec oskarżonego K. M., w pkt 15 – w rozmiarze **3 lat pozbawienia wolności** – **były rażąco niewspółmiernie łagodne**. Wymierzając te kary, Sąd I instancji nie uwzględnił należycie wszystkich okoliczności czynu, w szczególności nie docenił licznych ustalonych przez siebie okoliczności obciążających, a przecenił jedyną de facto dostrzeżoną okoliczność łagodzącą w postaci generalnie prawidłowego funkcjonowania oskarżonych po dokonaniu przestępstwa.

Tymczasem – jak nadmieniono powyżej – w ramach czynu przypisanego oskarżonym M. i M. zaistniały okoliczności wskazujące na to, że jego szkodliwość społeczna wykraczała poza granice typowe dla tego typu przestępstw. Podkreślić zatem należało – czemu Sąd I instancji nie nadał należytej wagi – że wśród okoliczności przedmiotowych czynu przypisanego oskarżonym było między innymi spowodowanie poważnych szkód w majątku wielu pokrzywdzonych podmiotów, które to szkody – jak trafnie zauważył apelujący prokurator – nie zostały przez oskarżonych naprawione. Co więcej oskarżeni doprowadzili do powstania owych szkód poprzez podjęcie złożonych działań sprawczych w ramach czynu kradzieży z włamaniem, na który składało się szereg zachowań sprawczych, tj. po dokonanej przez Sąd II instancji modyfikacji zaskarżonego rozstrzygnięcia – w przypadku oskarżonego M. – kradzież 24 samochodów, a

w przypadku oskarżonego M. – 23 samochodów. Oskarżeni dopuścili się przy tym owych zachowań, lekceważąc w zuchwały sposób podstawowe zasady państwa prawa, w tym prawo własności. Powodowało to, iż stopień naganności zachowań oskarżonych, podejmujących przypisane im działania sprawcze, ocenić należało jako dalece wyższy niż przyjął to Sąd I instancji, a w konsekwencji – surowiej ocenić społeczną szkodliwość owych czynów.

Co więcej Sąd I instancji nie nadał należytej wagi także i tej istotnej okoliczności – dotyczącej właściwości osobistych obu oskarżonych – że powodowani chęcią zysku, z premedytacją zdecydowali się na podjęcie takiego „sposobu zarobkowania”, który odbywał się kosztem strat i krzywd wielu osób, angażując przy tym do jego wykonania inne osoby i tworząc de facto przestępcze przedsiębiorstwo, w sposób kompleksowy obsługujące proceder kradzieży samochodów, przestępczego pozorowania legalności ich pochodzenia, a w końcu oszukańczego zbywania osobom nieświadomym rzeczywistego pochodzenia pojazdów. Świadczyło to o nadzwyczajnej wprost demoralizacji sprawców, którzy zachowywali się tak, jakby prowadzenie działalności przestępczej stanowiło dla nich podjęcie „normalnej” aktywności zarobkowej.

Nie sposób nie zauważyć też, że oskarżeni M. i M. – którzy popełniając czyn działali z chęci zysku, a owoce ich przestępstwa nie zostały im w żaden sposób odebrane – dotychczas w żaden sposób nie zrekompensowali pokrzywdzonym szkód. W kontekście takiej postawy, połączonej z trafnie podkreślaną przez apelującego prokuratora, negatywną postawą procesową oskarżonych, nie wyrażających żadnej skruchy – wydatnemu osłabieniu ulegała łagodząca wymowa okoliczności w postaci generalnie prawidłowego funkcjonowania oskarżonych po dokonaniu przestępstwa. Niewchodzenie ponownie w konflikt z prawem, w sytuacji, gdy oskarżeni nie poczuli się do winy i obowiązku naprawienia szkód wyrządzonych czynami już dokonanymi, nie mogło być im poczytane za szczególną zasługę, uzasadniającą znaczne łagodzenie wymierzanych im kar.

W tej sytuacji, wymierzenie oskarżonemu M. kary jednostkowej 5 lat, a oskarżonemu M. – 3 lat pozbawienia wolności, a zatem w rozmiarze zdecydowanie bliższym dolnej granicy ustawowego zagrożenia wynikającego z przepisu art. 279 § 1 k.k., z całą pewnością ani nie było adekwatne do stopnia ich zawinienia i społecznej szkodliwości czynu, ani też nie odpowiadało wymogom prewencji generalnej, w społecznym zaś odbiorze nie mogło zostać uznane za sprawiedliwą i wystarczającą reakcję prawno-karną na tak rażące łamanie przez oskarżonych reguł porządku prawnego. Opisane powyżej okoliczności nakazywały podzielić argumentację apelującego oskarżyciela w zakresie potrzeby orzeczenia wobec oskarżonych M. i M. – za przypisany im czyn polegający na kradzieży samochodów – surowszych kar pozbawienia wolności.

Podkreślenia wymagało przy tym, że konkluzji powyższej nie zmieniał fakt, że po dokonaniu przez Sąd odwoławczy opisanej wcześniej zmiany dotyczącej opisu czynów przypisanych oskarżonemu M. M., tj. po wyeliminowaniu z przypisanego im przestępstwa odpowiednio – 18 i 16 zachowań sprawczych, jak również – w przypadku pierwszego z wymienionych – po wyeliminowaniu stwierdzenia jego działania w warunkach recydywy specjalnej podstawowej – kryminalna zawartość przestępstw uległa umniejszeniu. Wynikające z tego umniejszenie społecznej szkodliwości przestępstwa przypisanego obu oskarżonym było bowiem na tyle niewielkie, że nie tylko nie przewyższało, ale nawet nie równoważyło omówionej powyżej ponadprzeciętnej społecznej szkodliwości ocenianego przestępstwa. Innymi słowy, waga owych okoliczności obciążających została przez Sąd I instancji tak dalece niedoceniona, że nawet po wspomnianym umniejszeniu zawartości kryminalnej czynu, kary wymierzone zań w zaskarżonym wyroku, nadal jawiły się jako rażąco nadmiernie łagodne.

W tej sytuacji, uwzględniając wymowę zaprezentowanych powyżej okoliczności obciążających, jak również częściowo aprobując zgłoszony w tym przedmiocie wniosek prokuratora, Sąd Apelacyjny ocenił, że adekwatną karą pozbawienia wolności za czyn polegający na kradzieży samochodów, będzie w przypadku oskarżonego M. M. **kara 7 lat**, a w przypadku oskarżonego K. M. – **kara 5 lat pozbawienia wolności**. Wobec tego, Sąd Apelacyjny orzekając w **pkt I. 1. g)** oraz w **pkt II. 1. f)** uzasadnianego wyroku, podwyższył do wskazanych rozmiarów jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonych w pkt – odpowiednio – 2 i 15 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Sąd Apelacyjny nie podzielił natomiast stanowiska apelującego prokuratora w zakresie potrzeby podwyższenia kar jednostkowych pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonych M. i M. za pozostałe z przypisanych im przestępstw. W tym wypadku kary jednostkowe pozbawienia wolności, orzeczone wobec oskarżonego M. M. (1) w pkt 1, 4, 7, 9, 10 i 11, a wobec oskarżonego K. M. w pkt 14, 16, 19 i 20 zaskarżonego wyroku – należyście uwzględniły wynikające z art. 53 k.k. dyrektywy ukarania, w tym wagę i społeczną szkodliwość przestępstw, za które zostały wymierzone.

Z tych samych względów, co omówione już powyżej – w kontekście oceny zarzutu rażącej łagodności jednostkowej kary pozbawienia wolności, orzeczonej wobec oskarżonego M. za czyn polegający na kradzieży samochodów – nie mogła ostać się – w rozmiarze ustalonym przez Sąd I instancji – wymierzona temu oskarżonemu za wskazany czyn, **kara jednostkowa grzywny**. W tym przypadku, szczególnie raziła nieadekwatność tej kary, orzeczonej wobec oskarżonego M. w rozmiarze **150 stawek dziennych** (pkt 15 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku), w zestawieniu z okolicznościami przypisanego mu czynu, dokonanego z chęci zysku i obejmującego kradzież 23 samochodów, co wiązało się ze spowodowaniem szkód w majątku 23 osób pokrzywdzonych. Reakcja prawno-karna za taki czyn, aby mogła być oceniona jako sprawiedliwa odplata, wymagała zawarcia w jej ramach także rzeczywistej dolegliwości natury finansowej. Orzeczonej zaś przez Sąd I instancji grzywna w rozmiarze 150 stawek dziennych (zwłaszcza przy uwzględnieniu niskiej kwoty stawki dziennej – 20 zł), uznana być musiała za dolegliwość de facto iluzoryczną. Sąd Apelacyjny zatem, ważąc wspomniane okoliczności obciążające, ocenił, że adekwatną karą pieniężną w przypadku oskarżonego K. M., będzie grzywna w rozmiarze 200 stawek dziennych.

Dodać należało, że Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw by zakwestionować prawidłowość ustalenia ilości stawek dziennych grzywny orzeczonej za analogiczny czyn wobec oskarżonego M. M. (1) (pkt 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku). Grzywna ta w rozmiarze 300 stawek dziennych, należyście uwzględniała wagę omówionych wyżej okoliczności obciążających. Podobnie, brak było podstaw do zakwestionowania ilości stawek dziennych jednostkowych kar grzywien orzeczonych wobec oskarżonych M. i M. za pozostałe z przypisanych im przestępstw (vide: pkt 4 i 10 oraz 16 i 20 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku). W tych wypadkach przyjęta przez Sąd I instancji ilość stawek dziennych grzywien należyście oddawała wagę i rozmiar społecznej szkodliwości przestępstw, za które zostały orzeczone.

W przypadku obu oskarżonych nie mogła ostać się natomiast ustalona przez Sąd I instancji **wysokość stawki dziennej grzywien jednostkowych**, sprowadzona do kwoty 20 zł. Kwota ta – obiektywnie niska i zbliżona do dolnego wymiaru stawki dziennej – nie odpowiadała przesłankom miarkowania stawki, wynikającym z przepisów art. 33 § 3 k.k. W szczególności, przyjmując tak niewielki rozmiar, nie uwzględniała ona faktu, że oskarżeni M. i M. z popełnionych przestępstw przeciwko mieniu uzyskiwali wymierne zyski, a owoce ich przestępstw nie zostały im w żaden sposób odebrane. Implikowało to konieczność i zasadność podwyższenia kwoty stawek dziennych wymierzonych im grzywien do kwoty 200 zł.

Uwzględniając powyższe rozważania dotyczące orzeczonych wobec oskarżonych M. i M. jednostkowych kar grzywien, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżone orzeczenie, w odniesieniu do **oskarżonego M. M. (1)**, w ten sposób, że:

- w ramach grzywny orzeczonej wobec oskarżonego w pkt 2 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, podwyższył wysokość stawek dziennych do kwot po 200 zł każda (**pkt I. 1. g**) uzasadnianego wyroku),

- w pkt 4 i 10 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, w ramach orzeczonych tam wobec oskarżonego grzywien – podwyższył wysokość stawek dziennych do kwot po 200 zł każda (**pkt I. 3.** uzasadnianego wyroku).

Natomiast w odniesieniu do **oskarżonego K. M.**, zmiana orzeczenia Sądu I instancji polegała na tym, że:

- karę grzywny, orzeczoną wobec oskarżonego w pkt 15 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, podwyższono do 200 stawek dziennych po 200 zł każda (**pkt II. 1. f**) uzasadnianego wyroku),

- w pkt 16 i 20 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, w ramach orzeczonych tam wobec oskarżonego grzywien – podwyższono wysokość stawek dziennych do kwot po 200 zł każda (**pkt II. 2.** uzasadnianego wyroku).

Podkreślenia wymagało przy tym, że zaprezentowana powyżej ocena Sądu odwoławczego dotycząca okoliczności wpływających na wymiar orzeczonych wobec oskarżonych kar jednostkowych, powodowała jednocześnie, że nie mogło zostać uwzględnione stanowisko apelującej obrońcy oskarżonego M. M. (1), wskazujące na potrzebę złagodzenia kary w następstwie wyeliminowania stwierdzenia działania oskarżonego w warunkach recydywy, o której mowa w art. 64 § 1 k.k. Wymowa tej okoliczności – jak wskazano już powyżej – nie równoważąca w żaden sposób omówionych wcześniej okoliczności obciążających – nie mogła przesądzać o potrzebie złagodzenia kary.

Opisane powyżej modyfikacje dotyczące orzeczonych wobec oskarżonych M. i M. kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywien, powodowały konieczność zmiany orzeczenia w zakresie **wymierzonych tym oskarżonym kar łącznych**.

I tak, w przypadku oskarżonego M. M. (1), wzmiankowana zmiana spowodowała, że modyfikacji uległy granice wymierzonej oskarżonemu kary łącznej pozbawienia wolności. Po dokonanej przez Sąd odwoławczy zmianie, łączeniu podlegały kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec wymienionego oskarżonego w pkt 1, 4, 7, 9, 10 i 11 zaskarżonego wyroku oraz w pkt I. 1. g) wyroku Sądu II instancji. Były to zatem kary: 2 lat, 1 roku, 6 miesięcy, 5 miesięcy, 2 lat i 5 miesięcy oraz 7 lat pozbawienia wolności, co wyznaczało granice kary łącznej od 7 lat do 12 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

W przypadku zaś oskarżonego K. M., łączeniu podlegały kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec wymienionego oskarżonego w pkt 14, 16, 19 i 20 zaskarżonego wyroku oraz w pkt II. 1. f) wyroku Sądu II instancji. Były to zatem kary: 1 roku, 3 miesięcy, 3 miesięcy i 1 roku oraz 5 lat pozbawienia wolności, co wyznaczało granice kary łącznej od 5 lat do 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności. W przypadku tego oskarżonego (w następstwie podwyższenia ilości stawek dziennych jednej z grzywien jednostkowych) łączeniu na nowo podlegały kary jednostkowe grzywien, orzeczone w pkt 16 i 20 zaskarżonego wyroku oraz w pkt II. 1. f) wyroku Sądu II instancji, tj. kary w rozmiarze 50, 50 oraz 200 stawek dziennych. Wyznaczało to granice kary łącznej grzywiny od 200 do 300 stawek dziennych.

Sąd Apelacyjny uznał przy tym, że związek podmiotowo przedmiotowy pomiędzy poszczególnymi czynami tak oskarżonego M. M. (1), jak i K. M., za które orzeczono wobec nich wymienione kary jednostkowe, był tego rodzaju, że uzasadniał wymierzenie im kary łącznej przy zastosowaniu metody asperacji, ale – wbrew postulatowi apelującego prokuratora – zdecydowanie bliższej zasadzie absorpcji, niż kumulacji. Zważyć bowiem należało, że pozostałe z przypisanych oskarżonym czynów były przestępstwami o niższym ciężarze gatunkowym niż przestępstwo kradzieży samochodów; wszystkie te czyny stanowiły też de facto realizację jednego przestępczego przedsięwzięcia każdego z oskarżonych – co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady kumulacji. Z drugiej jednak strony, nie były to przestępstwa jednorodzące, jako że poza przeważającymi czynami przeciwko mieniu, naruszały także porządek publiczny (czyn z art. 258 k.k.), a w przypadku oskarżonego M. jeden z czynów skierowany był także przeciwko zdrowiu publicznemu (czyn z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii); owe pozostałe (poza kradzieżą) czyny nie były także o tak znikomej społecznej szkodliwości, by orzeczone za nie kary mogły zostać, bez szwanku dla wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, pochłonięte przez najwyższą z kar jednostkowych – co z kolei sprzeciwiało się stosowaniu zasady absorpcji.

Uwzględniając powyższe rozważania w przedmiocie kary, Sąd Apelacyjny, orzekając w **pkt I. 4.** uzasadnianego wyroku, zmienił zaskarżone orzeczenie w pkt 12 jego części rozstrzygającej i łącząc kary pozbawienia wolności wymierzone **oskarżonemu M. M. (1)** w pkt 1, 4, 7, 9, 10 i 11 zaskarżonego wyroku oraz w pkt I. 1. g) niniejszego wyroku, orzekł wobec wymienionego **karę łączną 8 lat pozbawienia wolności**, a w ramach orzeczonej tam wobec oskarżonego kary łącznej grzywiny w rozmiarze 350 stawek dziennych – podwyższył wysokość stawek dziennych do kwot po 200 zł każda.

W odniesieniu zaś do **oskarżonego K. M.**, orzekając w **pkt II. 3.** uzasadnianego wyroku, Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w pkt 21 jego części rozstrzygającej i łącząc kary pozbawienia wolności wymierzone temu oskarżonemu w pkt 14, 16, 19 i 20 zaskarżonego wyroku oraz w pkt II. 1. f) niniejszego wyroku, orzekł wobec wymienionego oskarżonego **karę łączną 6 lat pozbawienia wolności**, a łącząc kary grzywny wymierzone oskarżonemu w pkt 16 i 20 zaskarżonego wyroku oraz w pkt II. 1. f) niniejszego wyroku, orzekł wobec niego **karę łączną grzywny w rozmiarze 250 stawek dziennych** po 200 zł każda.

Na aprobatę (poza omówionymi poniżej przypadkami) zasługiwały natomiast **pozostałe rozstrzygnięcia zawierające się w zakresie orzeczenia o karze**, w tym – co do zasady – zawarte w 37 zaskarżonego wyroku, rozstrzygnięcia w przedmiocie orzeczenia wobec oskarżonych M. M. (1) i K. M., na podstawie art. 46 § 1 k.k., obowiązku naprawienia na rzecz pokrzywdzonych szkody wynikającej z czynu przypisanego oskarżonym w pkt 2 i 15 zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcie to bowiem – poza wspomnianymi przypadkami – należycie uwzględniło ustalenia faktyczne w przedmiocie rozmiaru szkód wynikających z kradzieży poszczególnych pojazdów, respektowało przepisy art. 46 § 1 k.k. i czyniło zadość kompensacyjnej funkcji ukarania.

Jednakże, w konsekwencji omówionego wcześniej wyeliminowania z opisu czynów ciągłych, przypisanych oskarżonym M. M. (1) i K. M. w pkt 2 i 15 zaskarżonego wyroku, części zarzuconych oskarżonym zachowań sprawczych, nie mogło ostać się orzeczenie o nałożeniu na wymienionych obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej owymi skonkretyzowanymi zachowaniami. W tej sytuacji, Sąd Apelacyjny, orzekając w **pkt III** uzasadnianego wyroku, zmienił zaskarżony wyrok w pkt 37 jego części rozstrzygającej, w ten sposób, że **wyeliminował orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody** zawarte w ppkt: a, b, e, f, h, i, k, m, n, o, p, q.

Prawidłowe okazało się także, stanowiące następstwo rozstrzygnięcia w przedmiocie sprawstwa i winy **oskarżonych K. C. i M. P. (1)**, zawarte w zaskarżonym wyroku, dotyczące ich, **orzeczenie o karze**. Wskazać przy tym należało, że w przypadku obu tych oskarżonych kwestionowanie rozstrzygnięcia o karze wynikało z zaskarżenia przez ich obrońców wyroku co do sprawstwa i winy i nie wiązało się z przytoczeniem w tym zakresie żadnej argumentacji. W przypadku tych apelacji obrończych, ich autorzy koncentrowali się – jak była o tym mowa powyżej – na podważaniu prawidłowości samego skazania. Jedynie w przypadku apelacji obrońcy oskarżonego M. P. (1), rozstrzygnięcie o karze zaskarżone zostało zarzutem ewentualnym rażącej niewspółmiernej surowości tejże kary – bez jednakże przytoczenia na jego poparcie dodatkowej argumentacji. W obu tych przypadkach jednakże, Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do tego, by dokonać – zgodnej z kierunkiem wniesionych apelacji tudzież wspomnianym zarzutem ewentualnym – modyfikacji rozstrzygnięcia o karze ze względu na jej rażącą nadmierną surowość.

Wymierzone oskarżonym kary pozbawienia wolności, tak jednostkowe, jak i łączne oraz kary grzywny, to jest w przypadku:

- **K. C.** – w pkt 28 i 29 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, kary jednostkowe 1 roku oraz 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności i kara grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych po 20 zł każda, jak również – w pkt 30 – kara łączna **1 roku i 10 miesięcy** pozbawienia wolności,

- **M. P. (1)** – w pkt 33 i 34 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, kary jednostkowe 8 miesięcy i 8 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywna w rozmiarze 25 stawek dziennych po 20 zł każda, jak również – w pkt 35 – kara łączna **8 miesięcy** pozbawienia wolności,

– mieściły się w granicach ustawowego zagrożenia, należycie uwzględniły dyrektywy wymiaru kary i jawiły się jako odpowiednia reakcja prawno-karna na popełnione przez oskarżonych bezprawie.

Zauważyć przy tym należało, że miarkując te kary Sąd I instancji należycie przeanalizował wszystkie okoliczności istotne dla wymiaru kary, tak o charakterze obciążającym, jak i łagodzącym. Postępowanie odwoławcze nie ujawniło zaś żadnych okoliczności nakazujących złagodzić wymienione kary. W szczególności, w przypadku oskarżonego M. P. (1) zastosowanie w odniesieniu do kary łącznej pozbawienia wolności orzeczenia **o warunkowym zawieszeniu**

wykonania tejsze kary na okres 2 lat próby (pkt 36 zaskarżonego wyroku), nadający orzeczeniu o karze charakter obiektywnie łagodny, wykluczał potrzebę dalszego łagodzenia tej kary.

Uwzględniając okoliczności omówione w powyższych rozważaniach, w szczególności nie podzielając stanowiska żadnej z apelacji obrończych w zakresie postulatów uniewinnienia oskarżonych, Sąd Apelacyjny, orzekając w **pkt IV** uzasadnianego wyroku, zaskarżone orzeczenie – poza opisanymi powyżej zmianami, w tym modyfikacją opisów czynów przypisanych oskarżonym M. M. (1) i K. M. oraz zmianą wysokości orzeczonych wobec nich kar – **w pozostałym zakresie utrzymał w mocy.**

Orzekając o **kosztach postępowania odwoławczego**, Sąd Apelacyjny uwzględnił to, że w postępowaniu odwoławczym oskarżyciel posiłkowy M. U. (pokrzywdzony czynami przypisanymi oskarżonym M. M. (1) i K. M.), korzystał z pomocy prawnej pełnomocnika z wyboru, na podstawie przepisów art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz § 11 ust. 1 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800), **w pkt. V** uzasadnianego wyroku, zasądzone na jego rzecz od wymienionych dwóch oskarżonych **zwrot wydatków związanych z ustanowieniem przez niego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym**, w kwotach po 600 zł od każdego z oskarżonych.

Orzekając o kosztach postępowania odwoławczego, Sąd Apelacyjny wziął także pod uwagę fakt, że wszystkie apelacje wniesione na korzyść oskarżonych nie zostały uwzględnione w zakresie ich głównych postulatów dotyczących uniewinnienia oskarżonych, przy czym te pochodzące od obrońców oskarżonych K. C. i M. P. (1) nie zostały uwzględnione w całości, zaś wniesiona na niekorzyść oskarżonych M. M. (1) i K. M. apelacja prokuratora okazała się zasadna w zakresie skutkującym zmianą orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych. W rezultacie, w **pkt VI** uzasadnianego wyroku, na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k., **zasądzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w ¼ części**, tj. w kwotach po 35 zł od każdego na którą złożyły się: ¼ ryczałtu za doręczenia w kwocie 20 zł oraz opłata za kartę karną w kwocie 30 zł.

Nadto, na podstawie art. 8, art. 10 ust. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, 4 i 6 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o kosztach sądowych w sprawach karnych (Dz.U.1983.49.223 ze zmian.), **oskarżonym wymierzono opłaty** od orzeczonych wobec nich kar pozbawienia wolności i grzywien:

- oskarżonemu M. M. (1) w kwocie 14 600 zł za obie instancje,
- oskarżonemu K. M. w kwocie 10 600 zł za obie instancje,
- oskarżonemu K. C. w kwocie 500 zł za drugą instancję,
- oskarżonemu M. P. (1) w kwocie 280 zł za drugą instancję.

Marek Kordowiecki Przemysław Strach Mariusz Tomaszewski